

DON QUIJOTE

Liceul Teoretic Bilingv „Miguel de Cervantes”

A-TI PUNE O DORINȚĂ

REVISTA ȘCOLARĂ
„DON QUIJOTE”
NR 1/2021

Tema acestui număr este... A-ȚI PUNE O DORINȚĂ

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Camelia Costea
Laetitia Hossu-Longin
Maria Iosif

ILUSTRAȚIE COPERTĂ:

Alessandra Ilie (SB)

PROFESORI COORDONATORI:

Silvana Ștefana Dinu
Loredana Secri
Laura Tudose

Concepție grafică și DTP:
EDITURA OSCAR PRINT

REVISTĂ EDITATĂ
CU SPRIJINUL

DOAMNELOR DIRECTOARE:

Camelia Rădulescu
și Magdalena Vuțulicu

LICEUL TEORETIC BILINGV
„MIGUEL DE CERVANTES”

REVISTA ȘCOLARĂ
„DON QUIJOTE”

NR 1/2021
ISSN 2601-3231
ISSN-L 2601-3231

CUPRINS:

- ✓ Editorial p. 3
- ✓ Din viața liceului p. 4
- ✓ Dezbateri p. 6
- ✓ Pagina anglofilului p. 8
- ✓ Orizonturi culturale p. 11
- ✓ Pe aripi de cuvinte p. 12
- ✓ Interviu p. 28
- ✓ Gramatică distractivă p. 30
- ✓ Prezentare de carte p. 31
- ✓ Umor cervantin p. 32
- ✓ Pastila de știință p. 33
- ✓ Expo p. 34

DORINȚE PUSE, DORINȚE PROMISE...

Prof. Loredana Secri

Dragi elevi, în actualul număr al revistei noastre ne-am propus o temă care-i dă gândului aripi să zboare – A-ȚI PUNE O DORINȚĂ. Chiar dacă nu ați experimentat acest act specific uman, cu siguranță ați auzit prieteni, cunoscuți sau necunoscuți rostind „MI-AȘ DORI SĂ...” ori chiar i-ați văzut aruncând bănuți în fântâni magice spre îndeplinirea dorințelor.

„Capricii de domnișoară”, ar spune unii, zâmbind ușor amuzat, ușor disprețuitor. „Semn al unui caracter slab”, ar afirma ritos alții. „Să-ți pui dorințe pe care să le încredințezi altcuiva, fie el și universul, arată incapacitatea ta de a acționa în vederea atingerii unor obiective”, ar adăuga ei, luând în discuție doar această variantă, formă de magie, a punerii unei dorințe. Dar nu e încântătoare candoarea persoanelor ce-și șoptesc dorința, zâmbind cu speranță, suflând apoi ușor spre ea, ca-ntr-o păpădie, și urmărind-o cu privirea în drumu-i către stele? Nu înseamnă asta păstrarea purității din copilărie, nu este asta o joacă nevinovată cu propriile gânduri, o provocare a destinului – să te vedem ce poți?

În plus, nu întotdeauna ne lăsăm în palma întinsă a norocului. A ne pune o dorință poate însemna un pas important în atingerea unor obiective, etapa aceea însuflețită de motivație interioară care conduce la acțiune hotărâtă, imperturbabilă. Unii – marii inventatori ai lumii, marii creatori, liderii spirituali – se nasc cu dorințe mărețe, care stau ascunse în adâncul lor până când, într-o clipă de grație, le sunt revelate de către divinitate. Le urmează apoi, acționând spre luminarea semenilor, spre înălțarea umanității. Alții par a veni pe lume chemați de o dorință promisă – dacă ne este permisă această sintagmă –, o dorință omeneste imposibilă, dar pe care încearcă toată viața să o împlinească („TINEREȚE FĂRĂ BĂTRĂNEȚE ȘI VIAȚĂ FĂRĂ DE MOARTE”, ce basm minunat!). Aceștia sunt eternii visători, frumoșii nebuni fermecați de o idee.

Până la urmă punerea unei dorințe ne arată fragilitatea, dar și complexitatea, candoarea, dar și responsabilitatea. Arată că suntem oameni.

În paginile revistei veți descoperi dorințe eroice, semnalând proasta alcătuire a acestei lumi și reușind să o schimbe, măcar în plan virtual, dorințe de copil, încrezătoare în atotputernicia și în generozitatea „Moșilor”, dorințe lirice, de transpunere în alte registre existențiale, dar și dorințe comice, prozaice, de elev mai puțin silitor, să zicem (aceea de a nu mai primi teme). De asemenea, veți face cunoștință cu o

actriță a Teatrului Odeon și veți descoperi o viziune profundă asupra teatrului și asupra lecturii, o lecție pentru a trăi în frumusețe și în adevăr.

Sperăm că veți fi încântați de tot ce veți citi și, dorindu-vă îndeplinirea tuturor dorințelor bune, vă lăsăm în compania Alexandrei Nițescu, despre care veți mai auzi, probabil, într-un viitor apropiat!

A SONNET

Alexandra Nițescu, 9B

I made a wish upon a shooting star
That my dream will come true one day.
I look at the sky and hope I will get far,
Close my eyes and try to find a way.

I know not everything is going to be fun
and games,
But this journey is worth fighting for.
And every moment is worth putting in
picture frames,
Because success could be an open door.
People always called me a daydreamer
And somehow I always knew I wanted
to do something great,

And maybe someday someone will look
at me and say “It’s her”!
But for now I have to do my best and wait.
And tonight I’m going to be looking for
a shooting star

And hope one day I’ll be where my dreams are.

POVEȘTI DE VINERI

Prof. Alina Ene

Scriam în afișul de promovare a Cenaclului de Vineri că mi-aș dori să devină o alternativă la acest timp parcă suspendat, la aceste momente lungi, în care ne ținem toți respirația (la propriu, sub mască, dar și la figurat), așteptând să trăim din nou, să tragem din nou aer în piept, pe săturate.

Și, în sfârșit, parcă e speranță în aer, la acest sfârșit de an școlar. An dificil, apăsător, ciudat și totuși plin de satisfacții pentru mine.

Cenaclul de Vineri a prins viață în toamnă. Parcă toate ideile, gândurile, sunetele și culorile așteptau undeva după colț, preapline, nerăbdătoare să se transforme într-un spațiu-timp securizant.

Am vorbit despre literatură, mai ales despre cea contemporană, am cântat, am desenat, am pus pe ecranul computerului, așa e la modă acum, cuvinte înalte cât curcubeul și ne-am alinat dorul de zăpadă, de flori și de joacă cu cele 3 numere ale revistei cenaclului: Poveste de Crăciun, Luna lui Marte și Din copilărie.

LA MUSAFEREĂ... OCULTA
 Lansare online de carte - Doina Ruști la Liceul Cervantes
 13 noiembrie 2020, ora 18.00
 Organizator: prof. Alina Ene
 www.liceulcervantes.ro

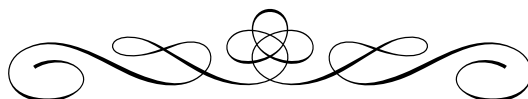

Cenaclul de Vineri a fost, de asemenea, punctul de plecare al unor întâlniri online ale elevilor de clasa a 9-a și a 10-a din liceul nostru cu doi dintre cei mai importanți și iubiți scriitori contemporani.

Am organizat evenimentul „La musafereă... ocultă”, la care am discutat cu doamna Doina Ruști despre ultimul său roman „Paturi ocultă”, dar și despre întreaga sa creație artistică și darul de a fi scriitor, ce reprezintă întotdeauna o sursă de inspirație pentru cei tineri.

Chiar și în vacanța prelungită din aprilie 2021 nu am uitat de litere, având oportunitatea de a-l cunoaște pe domnul Radu Aldulescu, cu ocazia republicării în Biblioteca de Proză Contemporană de la Editura Litera, a romanului său de debut „Sonată pentru acordeon”.

Până la urmă, pandemia nu a adus cu ea decât izolare fizică, nu ne-a „închis gura”, ci dimpotrivă, ne-a ascuțit simțurile, ne-a crescut „aripi înăuntru”, ce s-au înălțat frumos, într-un „aer mai curat, care e gândul”.

DIN VIAȚA LICEULUI

Despre proiectul etwinning:

Creating Fiction: a STEAM project to learn about production and cinema

Scoli partener: **Fedac Manresa School**, Catalonia, Spania;

ISSIS G.B. Novelli, Marcanise Caserta, Italia

Liceul Teoretic Bilingv „Miguel de Cervantes” (elevi din clasele a 9-a C și a 9-a D)

Au fost momente pe parcursul acestui proiect în care nu puteam să îmi scot din cap întrebarea „de ce am decis să particip?”. Nu cred că o priveam din perspectiva persoanei gata să renunțe, nu știu exact perspectiva din care o priveam. Poate că am decis să particip datorită faptului că puteam să lucrez la un film, oricât de scurt și mediocru ar fi ieșit, să îmi exteriorizez latura artistică prin altceva decât scris și desenat. Sau poate era datorită nevoii, acum familiară mult prea multor oameni, de a cunoaște persoane noi, de a crea conexiuni și de a putea împărtăși idei și păreri mai mult sau mai puțin artistice și tehnice. După aproape 10 luni, cred că am aflat, într-o oarecare măsură, răspunsul. Poate am vrut să fiu mai activă, încercând să nu mă pierd în marea de informații noi și note și stres și orice altceva îmi putea oferi clasa a IX-a.

Indiferent care este motivul cu adevărat real, sunt bucuroasă că am decis să mă înscriu în acest proiect, iar dacă aș avea posibilitatea de a mă întoarce în timp și de a schimba câte ceva pe parcursul vieții mele, sunt destul de sigură că nu aș schimba cu nimic această alegere. Acum stau în fața calculatorului și privesc, cu un fel de melancolie, în trecut, amintindu-mi aproape fiecare lucru pe care l-am făcut, împreună cu colegii și prietenii mei, pentru a putea crea acest film. Îmi amintesc cum vineri seara stăteam încă o oră în fața laptopului pentru a putea discuta cu doamnele profesoare și cu restul participanților despre film și cum îl vom putea realiza, acea simplă oră fiind singura din zi care îmi trezea cu adevărat interesul. Am început prin septembrie să ne întâlnim online, săptămână de săptămână, având în comun doar dorința de a filma sau regiza sau juca într-un film complet al nostru. Nu e o minciună când spun că primele scenarii erau mai puțin decât mediocre, iar faptul că a trebuit să le ștergem și să o luăm de la capăt ne-a ajutat foarte mult. Ideea centrală a filmului a plecat de la mine, însă persoanele care au scris scenariul și felul în care au reușit să adauge umor unui scenariu oarecum banal au fost cele care au pus bazele, cu adevărat, scurtmetrajului nostru. Am jucat într-unul dintre rolurile principale și am lucrat la o parte din animația care încheie filmul. La început, îmi doream doar să învăț suficient de multe despre procesul de creare a unui film încât să pot începe să mă uit la filme dintr-o prismă mai obiectivă, devenind un fel de critic care să își discute părerile cu prietenii și familia, însă toată implicarea mea a venit mai mult din pasiune decât din obligație. Pot afirma că sunt mulțumită de felul în care a ieșit filmul, mai bine decât mă așteptam, iar asta se datorează strict prietenilor și colegilor mei, care s-au implicat mai mult decât poate am făcut-o eu.

La final, când s-au afișat rezultatele premiilor, cu toții cred că am fost dezamăgiți să primim locul I la atât de puține categorii, însă, pentru mine, au contat mai mult întreaga

experiență și beneficiile ei de lungă durată, decât orice premiu. Motivul pentru care am decis să particip în acest proiect a fost să mă pot bucura de clasa a IX-a și să îmi fac prieteni noi, iar acum, după ce s-a terminat întregul proiect, pot spune că această dorință a fost împlinită și am primit, în schimb, atât o experiență de care îmi voi aminti mereu, cât și prieteni care îmi vor rămâne aproape restul anilor de liceu.

lilca (9C)

A fost un proiect care cred că ne-a ajutat pe toți să înțelegem mai bine lumea filmelor. Pentru mine, a fost mai important să am cunoștințe mai mult decât generale despre procesul de creare a unui scurtmetraj și să aprofundez partea de scriere și editare. La început, eram împărțiți în trei echipe și fiecare avea scriptul ei. Cum a spus lilca, acele scripturi nu erau ce aș numi...bune..., așa că alegerea de a face un singur script de la zero a fost foarte bine primită. Eu am scris mare parte din script și sunt anumite părți de care chiar sunt mândru. Am avut oportunitatea să ne distrăm, să avem idei stupide și să găsim unele care merg între ele. Pentru un scenariu așa ridicol, cum a ajuns să fie al nostru, aveam nevoie de destul de mult green screen și editing. Aici eram mai mult decât fericit să mă ofer. Am reușit să învăț „After Effects” la un nivel de bază și mi-am îmbunătățit aptitudinile în „Premiere Pro”. Când vine vorba de premii... acelea pe care nu le-am câștigat... recunosc că am fost puțin dezamăgit. Filmul nostru, împreună cu celălalt scurtmetraj mai lung (al italienilor), a luat mai puține premii, lucru care mă face să cred că majoritatea membrilor juriului ori și-au bazat opinia pe trailere (la partenerii spanioli, care au făcut 3 filme mai scurte, trailerlele fiind jumătate din film), ori nu s-au uitat deloc la filmul nostru.

Asta ar putea să însemne că efortul nostru a fost în zadar. Desigur, nu e adevărat. Noi suntem mândri de produsul final – știu că puteam să îl facem mai bine dacă aveam mai mult timp, resurse și, desigur, abilitatea să ne întâlnim față în față de-a lungul anului, dar, în final, a fost o experiență pe care nu aș fi vrut să o ratez.

Ștefan (9D)

A SPUNE O DORINȚĂ

de Amalia Andreea Novac (6A)

Fiecare om are dorințe și visuri. Acest lucru ne dezvoltă creativitatea și, dacă vom fi responsabili, ne vom îndeplini încet, încet, toate visurile, fiecare la momentul lui. Din copilărie oamenii visează, dorind și dorind din ce în ce mai multe.

Dorințele sunt diferite în funcție de personalitatea fiecăruia. De exemplu, pentru un doctor cea mai mare dorință este să vindece oamenii, pentru un politician dorința lui este de a dezvolta economia țării, iar pentru un magician dorința este aceea de a-i reuși toate trucurile din numărul prezentat.

Visurile sunt diferite în funcție de vârstă. Când aveam cinci ani îmi doream să devin Barbie și să călătoresc prin lumea sa magică. Voiam să-i plătesc pe Hansel și Gretel pentru a mă lăsa să fac o vizită prin casa lor de ciocolată. Doream să merg până în adâncul oceanului să înot cu Ariel și voiam să am părul lung și mătăsos ca al lui Rapunzel.

Cu timpul, am început să uit de ocean și de casa comestibilă a lui Hansel și Gretel. Acum îmi doresc ca Hadrig să bată la ușa mea și să-mi spună că sunt o vrăjitoare, vreau să merg la

Hogwarts și să-i întâlnesc pe Harry, Hermione și Ron, vreau să merg la Hogsmeade la magazinul de glume Zonko.

Când mă gândesc la viitor, un fior rece îmi cutremură inima. Nu vreau să îmbrățișez profesia mamei! Este una frumoasă într-adevăr, protejează societatea de oamenii răi, însă eu nu-mi doresc să merg la serviciu pentru a afla ce rele au mai făcut oamenii, cât de inuman poate fi comportamentul lor. Îmi doresc foarte mult ca eu să devin un medic de succes, pentru că este o bucurie să vezi cum pacienții îți zâmbesc, cum ochii lor sclipesc de fericire știind că au primit încă o șansă la viață. Prefer să fiu înconjurată de oameni cărora mă pot dedica, de oameni pe care să-i văd ridicându-se iar și iar, decât de oameni lipsiți de scrupule și care nu dau sens vieții.

Știu că drumul până acolo este unul greu, pe alocuri presărat cu multe sacrificii, dar visul meu este unul ce trebuie îndeplinit. Voi lua cu mine în această lungă călătorie ambiția, dar și dorința de a salva vieți și a de a oferi viață. Și, da! Pentru realizarea acestui vis voi lupta cu toate puterile mele și cu sprijinul mamei voi face ca totul să devină o frumoasă realitate.

Nu există sfârșit în a dori, nici o limită în a visa!

Bună ziua!

În acest fel am fost învățat de mic copil să salut fiecare persoană pe care o întâlnesc și de aceea încerc să respect o fărâmə din frumosul pe care l-am cules din vorbele tatălui meu, pentru a putea apoi simți sentimentul de împlinire! Din acest motiv, a apărut în mine dorința de a înțelege de ce simt că, folosind ceea ce am învățat de la părinte, se produce o bucată de fericire.

O să încerc să îmi răspund...

Pentru mine, dorința reprezintă chemarea la Adevăr, ce nu poate fi confundată cu chemarea la păcat-softă. Ea este o consecință a faptelor omului, care greșește și se îndepărtează de adevăratul său caracter etic, însă datorită faptului că el este descris ca fiind una dintre lucrările Domnului – deci natura sa este pozitivă – va apărea conștiința, care are rolul de a insufla din nou readucerea sinelui pe calea cea bună. Va apărea dorința!

O persoană care își pune dorințe este, de fapt, cineva care vrea să se vindece și să își găsească echilibrul interior, vital pentru obținerea armoniei. A-ți pune o dorință arată că în interiorul tău se dorește schimbarea, se încearcă începutul unei vieți conturate pe calea Adevărului, de aceea cei care cu adevărat își doresc ceva (o lume mai bună prin schimbarea lor în bine ori aducerea unui zâmbet pe chipul părinților) vor reuși să își găsească echilibrul.

De precizat este și faptul că un rol foarte important în punerea dorințelor îl reprezintă cultura. Fără ea, dorințele sunt doar banale pofte...

La finalul acestei timide scrieri doresc să spun că a îți pune o dorință este un medicament. Dacă respecti tratamentul pe bază de încercare a revenirii la bine, pe care Adevărul ți l-a prescris, te vei însănătoși.

Acum am înțeles! E consecința punerii unei dorințe!

Simt bucată de fericire pentru că o floare de Adevăr a reapărut în inimă...

de Andrei Vișan (9C)

A-ȚI PUNE O DORINȚĂ

Ce este o dorință pentru tine? O parte a imaginației?

O sursă de motivație? Un

mod de a te cunoaște? Dorințele sunt diferite pentru fiecare persoană, dezvăluind o mare parte a personalității și a mentalității ei. Ce fel de dorințe ai? Materiale? Spirituale? Benefice și celor din jur? Benefice pe termen lung? Ce aștepti odată ce dorințele tale ar fi îndeplinite? Fericire deplină? Pace sufletească?

Fiecare dorință trebuie gândită bine, deoarece a-ți pune una indică și un drum lung înspre a o îndeplini. În acest drum lung de a ne satisface dorințele, ne vom redescoperi de fiecare dată, ne vom înțelege mai bine, ne vom învăța propriile puteri și sentimente. Ne vom schimba stilul de viață și gândirea, dar, într-un final, vom fi mândri și multumiți de locul în care am ajuns și de pașii pe care ne-am putut motiva

să-i facem. Vom avea revelații referitoare la noi, dar și la cei din jur. Pentru ei, a-ți pune o dorință e doar un segment al propriei imaginații sau o sursă de motivație în schimbarea întregii vieți? Te vor privi cu mândrie și inspirație? Sau cu gelozie și ură?

În cele mai multe cazuri, ne vom da seama că procesul înspre îndeplinirea dorinței noastre este chiar mai important ca rezultatul dorit inițial, ajutându-ne să ne dezvoltăm ca indivizi și, cel mai important, pregătindu-ne pentru o nouă dorință pe care ne-o punem, o nouă schimbare, o nouă aventură și poveste pe care să le-o spunem copiilor și nepoților. O poveste care să îi inspire să facă ce își doresc, să nu aibă regrete sau remușcări. Chiar dacă progresul nostru nu va decurge cum ne-am plănuțit sau imaginat, asta este ce ne dezvoltă în continuare, ajutându-ne să ne

adaptăm la noi condiții și resurse. Vom învăța o lecție din fiecare parte a procesului, indiferent de emoțiile pe care le asociem cu acel capitol.

Așadar, a-ți pune o dorință poate fi atât nesemnificativ și inutil, cât și un act ce îți poate schimba radical viața și modul de percepere a ei, totul stând în firea și puterea fiecăruia.

de Milena Samaha (8B)

MAKE A WISH

by Paula Turc (SB)

“Make a wish!” they all chanted as the little boy threw the coin into the sparkling fountain.

Little did they know that throwing a coin into a fountain and making a wish doesn’t grant it —taking it out of the fountain does.

But perhaps the snobbish businessman was the only one aware of this secret.

Kairo Withers strode down the street, garbed in an expensive dark suit and a leathered briefcase in hand. Horns blared from everywhere, thick gusts of smoke suffocating his lungs as tires hissed over the wet road. He groaned. It rained this morning, and the dampness still hadn’t ceased.

Kairo scoffed when he passed by the little boy and his family. They were all gathered by the small fountain, grinning and clapping. Their clothes were ragged and disheveled. Their bodies were skinny, ribcages visible even through the thin fabric. Why were they wasting that penny? They obviously needed it.

The thought of taking the penny crossed Kairo’s mind, but he quickly dismissed it. The wish of a poor boy was valueless. He didn’t need it.

“You do need it.” a croaky voice whispered in his ear.

Kairo spun around, but there was no one behind him. His forehead creased as he examined his surroundings. The street was empty except for him and the family gathered at the fountain. Perhaps he had imagined it?

“Don’t you think someone who has little would wish for something valuable, like money, health and prosperity? Maybe even success and luck? I’m fairly certain you need all of these things, Mr. Withers. I don’t think it’d hurt to take that coin”. the mysterious voice continued, tone edged with a sliver of irritation. “After all, you’ve taken so many wishes, haven’t you? What would stop you now?”

Kairo’s eyes darted around the area once again. Still no sign of any other person. Cold sweat dripped down his forehead. Maybe he was tired. It was almost eight o’clock and he had worked all day.

But as he turned back, the voice spoke once again:

“Look. They’re leaving. Why don’t you take that boy’s coin, wish thief?”

Anger formed in his chest.

“You want me to take that stupid coin? I’ll take it.” he grumbled.

Kairo looked at the poor boy and his family. They were walking away, still smiling and laughing. He stomped towards the fountain and looked at the water. It spouted high up in the air, its colour a shade of azure, before coming back into the basin. The coin shone

tauntingly from the bottom. He placed his briefcase aside and rolled up his sleeve. He shivered as the cold water came in contact with his skin, but he managed to pick up the penny without much effort.

“Just how many wishes have you stolen?” the voice questioned, “Hundreds? Thousands? You obviously had to steal a ton to get where you are.”

Kairo ignored the voice, focusing on the coin instead. The copper was rusty, the face imprinted on it washed out. He clenched his hand and waited for the wish to come to life.

But nothing happened. He lifted a brow as he opened his hand and looked at the coin again. Didn’t the boy wish for something?

“Uh-oh, what happened? Have you lost your magic skills, Mr. Withers?”

“Shut up.” he mumbled, and squeezed the coin again. He shut his eyes, concentrating.

But to no avail. There was no rush of wellness, no piles of cash weighing in his pockets, no sense of fortune.

A tickle of fear crawled into him. What happened? Had the magic gone awry? Had it disappeared completely? Or was it him who lacked the ability to perform it any more?

Kairo shook his head. No, that couldn’t be possible. He had done this for well over twenty years. Why would something change now? It was that rube’s fault. He didn’t wish for anything. That’s why it wasn’t working.

An image popped in his head. The little boy’s family gathered in a spacious living room, grinning from ear-to-ear and chatting loudly. A pleasant smell floated in the air, a paradise of food laying on a nearby table, ranging from clear soups to creamy desserts. None of the members looked malnourished, and their clothes were sleek and shiny. A soft melody echoed in the room, a small girl playing the white piano fixed next to a fireplace.

“I wish for everyone to stop worrying and be happy for once,” he could hear the little boy’s voice, “I miss the times we weren’t struggling.”

And with that, the image disappeared.

Kairo blinked, barely comprehending what he had just seen. Was this the boy’s wish? Was this what he had taken away from him? Guilt gnawed at him. None of the wishes he had taken manifested in such a way.

“Well, you’ve never taken a wish from a child, have you? They believe much more in their wishes than the rich show-offs you stole from.” the voice from before spat.

He didn’t answer, a wave of regret swallowing him. He shouldn’t have taken that coin. He really shouldn’t have. But what was there to do now? No wish could be retrieved once it was taken.

“You can still undo all of this.”

Kairo muttered a single word, “How?”

“Make a wish.” the voice said, and the snobbish businessman threw the coin into the sparkling fountain.

SONNETS

What do you want? What do you need?
What is the thing that when one seeks he feels greed?
Is it the money? Is it the fame?
Or is it the life that feels like a game?
I can tell you this once, or twice, or thrice,
Yet you won't ever think my opinion's precise.
I can make you think my idea was yours
And you might change the thing that is bothering most.
When one has fallen in the abyss
Of greediness, selfishness, all things but bliss,
You can't take him out even though you try,
They will push, maybe pull, you just live them alone,
'Cause they will be like this until they are gone.

by Nichita Mitrana (9B)

All it took was a tiny, small CD
Spinning, spinning swiftly inside the set;
Suddenly I was a rolling monkey
In a labyrinth of high risk and threat.
I became a plumber in a race car
Throwing back a line of green turtle shells;
I was even a child venturing far,
Garbed in green with great courage in his cells
Such is the vast realm of video games.
Escape the real world by pressing „START”
And harness the power of great red flames,
Or simply marvel at the graphic art.
Gaming is the mother who calms her child,
Yet lets the animal within run wild.

by Diana Bădică (9B)

My lover's got a sweet voice
Lips parted away, pink pigment raised above
Inside her head, a booming noise
She thinks I don't know about her lost in winter glove
My sweet child of mine is now rushing through
abandoned stairs
Glad the Heavens dare not speak against
Fearless he ventures into the blooming lost place
He's the last true mouthpiece to ever coexist
In a small space between the back of her hand and
index finger
Tales from the past brought up by only the sinful
mastermind
Lives of innocent yet vicious peers they aloud whimper
My dearest, lover's cold ice hand who never got to be
satisfied
I'm the only one who can save us from the unforgiving
December
But in my safe space, I can only hope things begin to
get better

by Daria Neacșu (9B)

SONNETS

In a garden where beautiful flowers bloom
And colorful birds sing their magical song
Two lovers admire the enchanted afternoon
Knowing that their love can do no wrong
Their happiness can be seen in their eyes
And their joy can be tasted on their lips
They feel like they are in an endless paradise
Like their love can see no hopeless eclipse
Everything dances harmonically around them
And their story seems to be from a fairy tale
Because their love is more precious than a gem
And true idyllic love will never fail
They look at each other smiling affectionately
As they sway gracefully

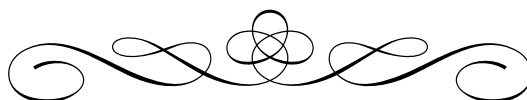
by Alexandra Nițescu (9B)

Runaway for love
Loving is not a crime
You look up at the bright blue sky
Your smile is making the sun shine
When I'm with you it's like I fly
You came into my life like a storm
Our story didn't have the best start
You crawled into my heart like a worm
But because of the world we were apart
You didn't let me go
Fought for our endless love
Came to me when the lights were low
Took my hand wearing a glove
Ran away in the unknown
To have a life on our own

by Alesia Neciu (9B)

Misery
We are all hurt teenagers
Something we cannot forgive,
This is a sad awareness
And it's the message I give.
I wish I could be something
Besides the person I am,
Struggling and improving
A better life to claim.
But they remain just remnants
Of a wonderful childhood:
Silly actions, bad judgements
Influencing my adulthood.
This is my warning for you,
I bet you didn't have a clue!

by Flavia Dumitru (9B)

PASĂREA MĂIASTRĂ

de Casandra Vasile (7B)

Pasărea Măiastră este o pasăre simbolică sau alegorică din mitologia românească. Are rang regal și este ajutată la nevoie și de celelalte păsări. Pasărea Măiastră este o ființă/entitate nepământească, supranaturală, de pe Tărâmul Celălalt. Este de o frumusețe deosebită, plină de lumină, o lumină ceaastă (pasărea de foc – Phoenix).

Romulus Vulcănescu afirmă că Pasărea Măiastră face parte dintr-un grup de ființe avimorfe, alături de Pajură și Pasărea de foc. Sunt și variante în care ea poartă numele Andilandi și este prezentată ca fiind o fiică de împărat, transformată în pasăre din cauza unui blestem.

Măiastra românească este un simbol al vieții care renaște, este cea care vindecă și alină. Ea îi însoțește și îi ajută pe eroii solari ai străbunilor noștri în aventura lor în căutarea vieții fără de sfârșit și a iubirii fără de moarte, dincolo de hotarele timpului și ale spațiului, spre infinit...

Pasărea măiastră în mitologia românească

În fauna mitologică românească, Pasărea Măiastră este considerată regina păsărilor, mesagera zânelor. Ca orice ființă supranaturală înzestrată cu puteri magice, este destul de scumpă la vedere, frumusețea ei unică și lumina ceaastă pe care o răspândește încântând doar privirea celor cu adevărat privilegiați. Despre cântecul ei, care nu răsună decât în singurătate, se spune că ar întineri orice ascultător. Pasărea Măiastră, pasăre justițiară, posedând o putere magică inepuizabilă, aparține Tărâmului Celuilalt, trăind izolat și neexpunându-și splendidul penaj multicolor decât foarte rar.

Pasărea măiastră în literatura română

„Stelele s-au stins. Nu le-ai văzut?
Pentru tine nu vor mai apare;
Pasărea măiastră a trecut
Pe orbita ei înșelătoare.”
(Baconsky 1990, I: 23)

Presimt...
(Marin Sorescu)

„Spre mine mă deschid ca o fereastră
În care stă pe gânduri Dumnezeu.
Și iată vine pasărea măiastră
Și pasărea aceasta sunt tot eu.”

Pasărea măiastră
(Grigore Vieru)

„Pe ramul verde tace
O pasăre măiastră.
Cu drag și cu mirare
Ascultă limba noastră.
De-ar spune și cuvinte
Când cântă la fereastră,
Ea le-ar lua, știu bine,
Din limba sfânta-a noastră!

Cânta o pasăre măiastră
(de Iosif Trifa)

„Cânta o pasăre măiastră,
de Golgota, duios cânta,
De taina cerului sihastră, de
pacea și iertarea noastră
Atât de limpede cânta, atât
de limpede cânta
Că doina dulce și măiastră
din glasul ei mă fermeca.”

„Pasărea Măiastră”
(basm cules de Petre Ispirescu)

„Cum se poate, zise împăratul, să nu pot sfârși astă sântă biserică? Iată am cheltuit toată starea, și ea nu este încă târnosită.

Și dete sfără în țară că orice meșter se va găsi care să poată să-i ridice turnul să știe că va dobândi de la dânsul mari daruri și boierie. Pe lângă acestea, poruncă dete ca în toate bisericile să se facă rugăciuni și privegheri, ca să se îndure milostivul Dumnezeu a-i trimete un meșter bun.

Iară a treia noapte visă împăratul că dacă va aduce cineva pasărea măiastră de pe tărâmul celălalt și să-i așeze cuibul în turn, se va putea face monastirea desăvârșit.”

Pasărea măiastră în arta românească

Măiastra este printre primele sculpturi ale lui Brâncuși în care acesta a folosit forma abstractă a unei păsări. Lucrarea este inspirată de pasărea legendară a folclorului românesc Pasărea măiastră, o creatură mitică cunoscută pentru penajul de aur și cântecele fermecate.

Pasărea Măiastră este un simbol al zborului care îl eliberează pe om din limitele materiei inerte. „Aici am avut de luptat cu două mari probleme”, mărturisea Brâncuși. „Trebuia să arăt în formă plastică sensul spiritului care este legat de materie și să fuzionez toate formele într-o unitate perfectă. Chiar formele contradictorii trebuiau să se unifice într-o comuniune nouă, finală; în filozofia mea asupra vieții, separarea materiei de spirit și orice formă de dualitate rămân o iluzie. Sufletul și lutul formează o unitate. Prin acest oval al Păsării Măiestre, eu am separat și combinat două mișcări imperioase – una deasupra ovalului și alta dedesubt. Mă întrebam singur cum trebuie să balansez formele astea pentru a da păsării un sens al zborului fără efort. După cum vedeți, am reușit cumva să fac ca Pasărea Măiastră să plutească”. – Constantin Brâncuși

DACĂ AȘ FI...

Am așezat bagajele în colțul camerei de hotel și m-am îndreptat oboseală spre balconul ce oferă o priveliște minunată a mării. Luna roșiatică lumina zarea-ntunecată și împânzită de nori groși, de ploaie. Privind departe, cu mintea plină de gânduri, de emoții nedefinite, o idee bizară m-a trezit din starea de visare. „Cum ar fi să pot să zbor? Cum ar fi să pot să zbor, să străbat cerul, să trec de nori și să ating luna? Sau poate soarele?? Cum ar fi să mă trezesc mâine dimineață și să fiu o pasăre... un pescăruș. Cum ar fi oare să fiu liberă, lipsită de griji, împlinită? Ce n-aș da să... să...”. Mi-am închis ochii și am tras aerul umed în piept...

Cu aripile larg deschise mi-am lăsat corpul să plutească în aerul sărat pentru câteva secunde. Zborul în răcoarea dimineții, deasupra plajei cu nisip auriu, rumen și a mării liniștite este un moment pur și simplu divin. Simt cum vântul îmi răscolește penele albe, pufoase și cum soarele de abia răsărit îmi încălzește ușor spatele.

M-am așezat cu delicatețe pe vârful unei stânci înalte ca să contemp lu priveliștea pe care o știu atât de bine. Înaltul cerului senin se contopește cu marea calmă, de un albastru intens și cu unduirea verzui. Plaja năpădită de scoici prețioase este pustie, singură ca de obicei.

Privesc pierdută contururile unor stoluri de păsări ce se pierd în văzduh. Mi-ar plăcea să intru în jocul lor gingaș, în mișcarea lor ritmică și plină de energie, dar mi-e teamă că o să mă trezesc și totul o să se spulbere. O să dispară libertatea, puterea pe care o am și o sa revin din nou eu. O să fiu iar o fată, ca toate celelalte, în căutarea fericirii, a iubirii...

Azi am vrut să fiu o stea,
Sus, pe cerul fără nori,
Să stau lângă luna mea
Și să mă vezi până-n zori.

Unde luna-i mereu plină,
Liniștea este deplină
Și pe cer înc-o lumină
(Dar știm noi din a cui vină).

Ieri am vrut să fiu un râu
Sau chiar cel mai mic pârâu,
Să trec printre pietricele
Și să hrănesc floricele.

Mâine vreau să fiu omidă,
Să mă-nchid în crisalidă,
Să devin un fluturaș
Ca să fiu mic și poznaș.

La final, eu, zi de zi,
Ca și mii de alți copii,
Mă pun în pătuț și zic:
Azi nu s-a-ntâmplat nimic.

de Smaranda Costache (8B)

de Alessandra Ilie (8B)

SONIA CATALINA HAIU 7A

20 iulie 2019

Dragă jurnalule,

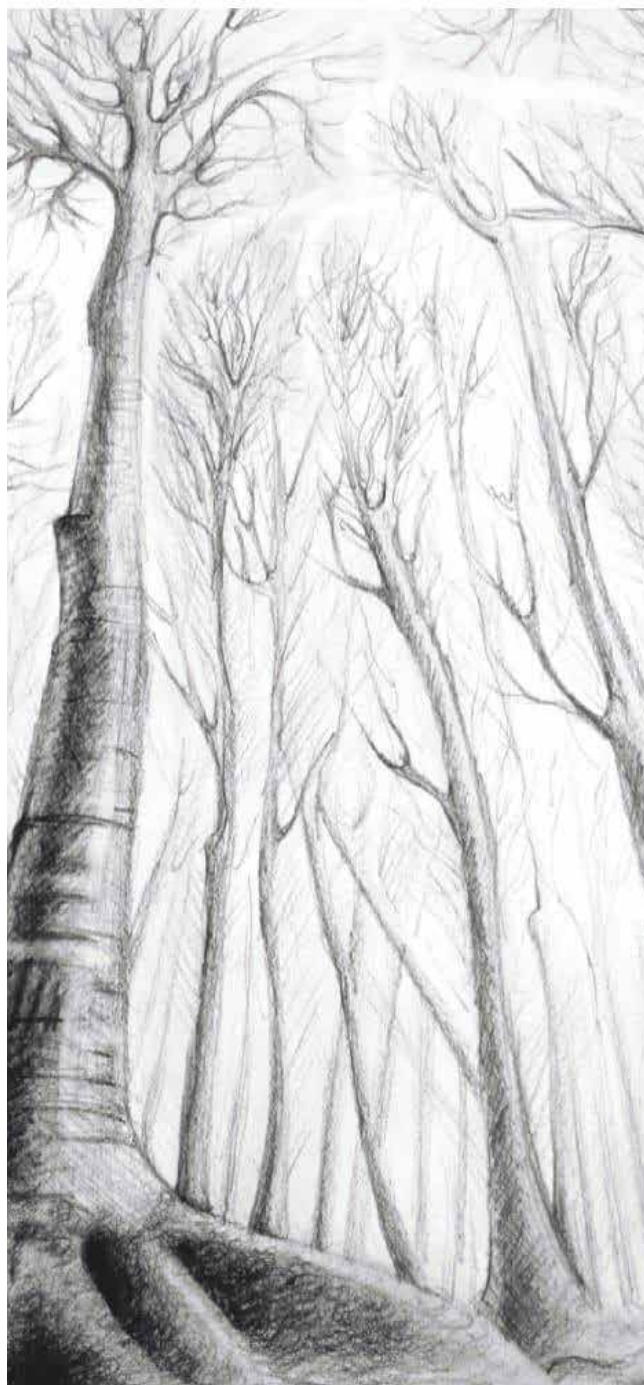
Și astăzi am fost cu bunicul la pescuit, la Dunăre. Ne-am plimbat cu barca pe canale, lângă Somova, apoi am așteptat în liniștea deplină să-și scoată bunicul uneltele. În timp ce el pescuia, eu m-am întins pe iarbă, mi-am închis ochii și m-am lăsat purtată pe valurile imaginației.

Da, nu te mira, mi-am dorit să fiu un copac, dar nu orice copac, aș dori să fiu o salcie. Știi, când îți pui o dorință trebuie să ai încredere că ea se va îndeplini. Așa a fost și la mine. Mi s-a îndeplinit! Eram o salcie, ce copac minunat! El stă tot timpul lângă apă. Se bucură, astfel, de prezența apei, a soarelui și poate să crească în voie. Uau! Ce elastică eram, precum o gimnastă bine antrenată. Mă simțeam grozav, vântul îmi bătea în plete, eram mângâiată de apa cristalină care susura și soarele mă gădila plăcut. Admiram seninul cerului albastru, păsările din văzduh, dar și pe cele de pe apă. Ce larmă și ce veselie la aceste rătuște jucăușe... le-am lăsat să se joace între ramurile mele... se ascundeau voioase una de cealaltă și eu mă amuzam. O! ce viață relaxantă și plină de bucurie am aici, la malul apei! Nu aș vrea să vină anotimpuri reci, să mă dezgolesc de frunze și să mă zgribulesc de frig, vreau să mă bucur de mângâierile tandre ale vântului, ale razelor de soare și ale valurilor apei. Crengile mele plângătoare să se legene în bătaia vântului și să fredoneze melodii care să mă invite la dans. Da, nu te mira, am dansat în brațele vântului. Ce vals grozav, iar noi ce grațioși eram! Apa clipea și ne acompania și ea, fructele mele (cred că știi și tu că fructul salciei este o capsulă cu 2-4 valve), ca niște castaniete, au schimbat la un moment dat ritmul în unul alert, de fericire! Dorința mea s-a împlinit și a fost atât de neașteptată această experiență, te rog, nu râde de mine, a fost ceva unic. Trezirea a venit treptat și, ce crezi, în fața mea erau tot sălcii, frații și surorile mele, care parcă îmi fredonau în cor cântecul binecunoscut:

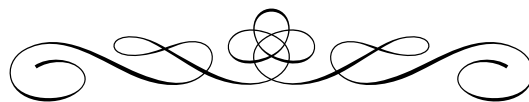
„De-ai fi tu salcie la mal
M-aș face râu la umbra ta.
O stea pe cerul de opal
De-ai fi, în noapte m-aș schimba
Și-acolo unde ești o viață aș sta
În calea ta, în umbra ta...”

Jurnalule drag, ce fericire mai mare să vreau? Mi s-a îndeplinit dorința.

de Maria Nicolescu (8B)

de Maria Scoruș (8B)

FULGUL

de Ștefania Sintion (6B)

E iarnă și e frig. Cerul pare înghețat și el.

Brr!!!... ce rece e! Cred că sunt singurul fulg de zăpadă de pe aici. Ce ciudat! Mă așteptam să am frați... nu-mi place să fiu singur.

Dar ce albastru e totul...albastru deschis.Îmi place culoarea albastră.

Plutesc ușor, alunec în jos ca pe un tobogan uriaș, pendulând dintr-o parte în alta.

A!!... uite și alți fulgi, îi văd și îi aud râzând. În liniștea de aici, de sus, râsul celorlalți frați ai mei se aude atât de clar. Nu mai sunt singur și asta îmi place.

Dar încep să zăresc jos și altceva decât albastru. Niște puncte mici, verzi se avântă spre noi.

Continui să cobor. Sper să ajung la ceilalți fulgi. Poate îmi fac prieteni! Cred că e plăcut să ai prieteni.

Dar vârfurile acelea verzi se măresc. Ce ciudat! Și uite ceva nou. Are aripi și parcă dansează împreună cu noi, fulgii de zăpadă. Aud de la ceilalți frați ai mei că ființa aceea înaripată se numește vultur și că zboară mai sus decât orice altă ființă.

Tot cobor. Albastrul a rămas acolo sus, iar în jos totul începe să devină verde închis.

Am auzit că așa arată munții acoperiți de brazi. Totul începe să miroasă diferit, dar mirosul ăsta îmi place.

OOO!!! Tocmai am trecut pe lângă un vârf de munte... este imens, dar eu continui să alunec în jos.

Am crezut că munții sunt acoperiți doar de brazi, dar acolo jos, sub pădure, văd ceva mișcându-se. De fapt văd mai multe ființe mișcându-se. Una roșcată cu coadă stufoasă, chiar și o ființă mai mică cenușie cu urechi mari și codiță mică.

Cobor de ceva timp, se întunecă și simt că încep să obosesc.

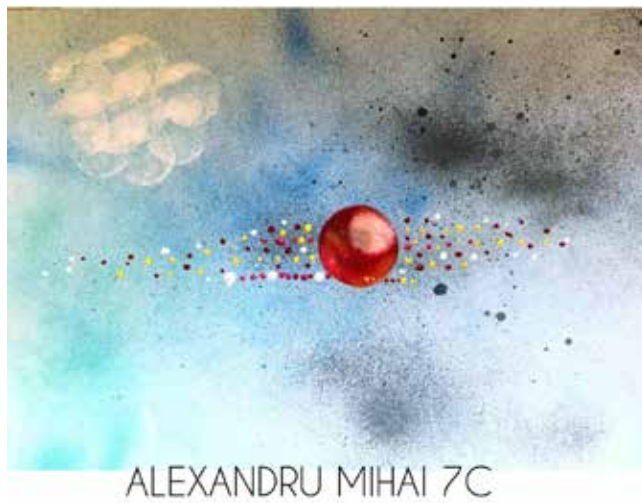
Între doi munți încep să văd ceva colorat. Deodată între toate acele culori încep să se vadă lumini. Mă îndrept spre acel loc și mi-e frică. Luminile par a fi stele mici. Eu sunt doar un mic fulg de nea și știu că soarele nu e prietenul meu. Ceilalți fulgi îmi spun să nu mă sperii, acele lumini sunt doar becuri care luminează un oraș.

S-a făcut întuneric. Eu cobor, cobor și mi-e somn.

În locul acela numit oraș văd ceva care se mișcă. Aflu de la ceilalți că sunt oamenii. Dar privind cu atenție constat că nu seamănă între ei. Sunt de diferite mărimi. Mie îmi plac cei mici pentru că râd mult. Se pare că și ei mă plac pentru încercă să mă atingă. Mă apropii de un covor alb ce pare pufos și moale ca o saltea. Ce somn îmi e!!!

M-am oprit. Pătura se vede jos, dar totuși aproape. Am căzut pe pălăria unui om de zăpadă. Acum pot să dorm.

Ne vedem mâine.

ALEXANDRU MIHAI 7C

PRINTRE NORI

de Cătălina Mărculescu (6B)

Era întuneric. O gălăgie asurzitoare domina cerurile. Nu știam unde sunt sau ce sunt. Îmi amintesc doar că am căzut. Dintr-odată, totul s-a oprit. Gălăgia se transformase în liniște iar întunericul fusese alungat de către soarele imens care îmi zâmbea bucuros. Era o priveliște uimitoare. Cerul era de un albastru pal, mii de puncte albe alunecau către pământ la fel de entuziasmte ca și mine.

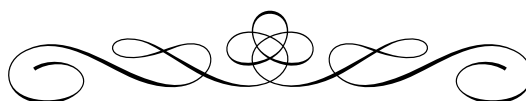
Proveeam dintr-un nor; eram un fulg de nea. Un fulg rece și minuscul care era mai fericit ca niciodată. Era o senzație ciudată. Ca prima dată la săniuș sau primul Crăciun. Mă simțeam specială, deși mai erau încă o mie ca mine.

Pământul era alb. Când am ajuns suficient de aproape, am văzut oameni și animale, case imense și copaci..

Simțeam, chiar dacă tot corpul meu era rece, un miez de căldură, precum o bilă imensă de foc care ar vrea să le dăruiască oamenilor un zâmbet. Copiii se uitau spre noi, fulgii de zăpadă. Râdeau împreună cu bunicii, părinții, frații, surorile lor și părea că tot ce este rău în lume a dispărut. A rămas doar ce este mai bun din oameni.

M-am lăsat purtată de vânt și într-un final am aterizat lin pe mânușa pufoasă a unui copilăș. El s-a uitat la mine, îmbujorat. Ochii lui păreau să spună: Nu am multe acasă, dar sunt fericit pentru acești fulgi minunați de zăpadă.

Cu un zâmbet larg, m-am lăsat cuprinsă de căldură, topindu-mă încet în mâinile unui copil iubitor.

FETIȚA MĂRII

DIN IMAGINAȚIE ÎN REALITATE

de Cătălina Maria Mărculescu (6B)

În timp ce privea valurile mării îndepărtate, Ann simți un nod în stomac. Ceva ce îi aducea aminte de moartea bunicului ei înecat de valurile neiertătoare ale mării. Ea detesta marea de atunci. Detesta că ultima săptămână din vacanța de vară avea să și-o petreacă la mare împreună cu părinții ei.

Ajunși în camera de hotel, părinții lui Ann despachetează bagajele și apoi pornesc spre plajă.

– Inspiră adânc, Ann! Este briza calmă a mării, spuse, entuziasmată, mama lui Ann.

La auzul cuvântului „calmă”, Ann pufnește:

– Mai bine zis ucigașă!

– Ann, anul acesta vei intra în apă, fie că vrei, fie că nu. Unii copii ar da totul ca să poată veni la mare, răspunde pe un ton serios tatăl său.

– Oh, bine! Voi intra, dar cu colac, spuse Ann, nevrând să le strice vacanța părinților ei.

– Mulțumim, Ann! i-au răspuns ambii părinți într-un glas.

Ann închide ochii și pășește cu teamă către apa cristalină ce o aștepta cu nerăbdare.

„Prima dată în apă după moartea bunicului” își zise Ann.

Deodată, ea simte ceva pufos și umed. Deschide ochii încet și privește în jos spre covorul de nisip. Prinde curaj, simțind o plăcere nebună de a stropi. Peste nici zece minute, o piatră îi taie calea în apa învolburată. Ann se împiedică, lăsându-se doborâtă de apă. Mama sa, panicată, sare asupra ei, reușind să o scoată din apă.

După acest incident, au ajuns la concluzia că se vor plimba toată ziua, în loc să înoate.

Următoarea zi, părinții lui Ann i-au cumpărat o minunată placă de surf pe care ea a refuzat-o, bineînțeles.

La prânz, Ann a considerat că ar fi mare păcat dacă placa de surf nu ar fi folosită. Cu mult curaj, fetița intră, cu placa, în marea învolburată și începu să facă niște sărituri spectaculoase.

Seara, Ann a scris în jurnal: „Dragă jurnalule, azi am descoperit că îmi place surfingul. Măine voi face din nou poze cu niște copii cărora le-au plăcut schemele mele. Chiar și niște adolescenți m-au felicitat. Aparent, marea nu este rea, ci este, într-adevăr, calmă.”

Într-o zi mohorâtă de primăvară, un băiețel se uita pe fereastră, repetându-și în șoaptă dorința: „Voi ajunge la munte și voi fi explorator! Voi reuși!”.

Din nefericire, nu părea tot așa de sigur atunci când vorbea cu mama sa:

– Dragul meu Tomas, ți-am mai spus, am merge dacă am avea suficienți bani și nu am locui în cocioaba asta.

Seara, micul băiat nu putu dormi din cauza dorinței sale arzătoare, ca și când ar fi vrut să iasă și să se ocupe ea singură de situație, așa că se hotărî să se uite puțin la stele. De cum își puse mânuțele firave pe pervazul ponosit, observă ceva ciudat: la geamul vecinului său, o lumină licărea neliniștită și dintr-odată... adormi.

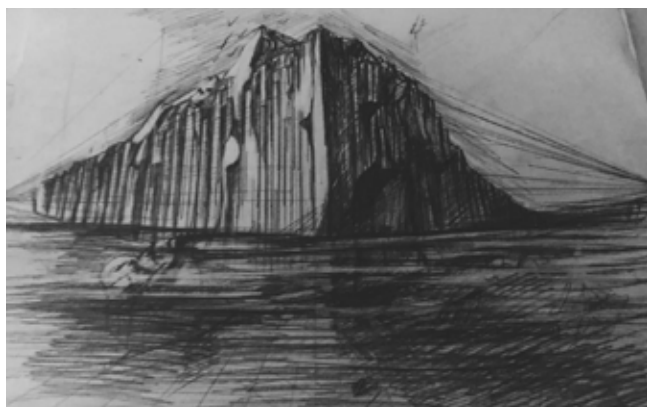
Următoarea zi, Tomas își spuse că visase sau, poate, era doar felinarul unui călător rătăcit, dar când auzi știrile, începu să-și contrazică propriile gânduri.

– Dragule, îl întâmpină mama, mai fericită ca niciodată. Vecinul nostru, domnul Mircea, l-a rugat pe primar să trimită toți copiii din sat într-o excursie la munte, iar el a acceptat.

Lui Tom nu-i veni să creadă. Fără să se gândească, se năpusti pe ușă și fugi până la primărie unde se afla domnul Mircea. Dar era ceva diferit: nu era privirea vecinului morocănos și egoist, ci era calm și binevoitor. Atunci, Tom își dădu seama ce era de fapt lumina din casa domnului Mircea. Era dorința lui care, în sfârșit, se împlinise.

MARIA ALEXANDRA
BRANESCU 7A

PEȘTIȘORUL AURIU ȘI FLOAREA GINGAȘĂ

de Bianca Anghelescu (6A)

Într-o răcoroasă seară de primăvară, florile de lângă lac s-au apucat să discute vrute și nevrute. Așa se face că s-a ajuns la subiectul frumuseții. Toate erau conștiente de faptul că Ghiocica, cea mai nouă vecină a lor, era puțin în urmă cu dezvoltarea.

– Ghiocico, dragă, tu ce spui? Este Laleaua cea mai frumoasă floare din cartier? Întrebă cu răutate Viorica, cea mai mare amatoare de scandal din lume și în același timp verișoara Ghiocicăi.

– Desigur că sunt, Vio! Dacă nu sunt eu cea mai frumoasă, cine să fie? răspunde cu nonșalanță Laleaua, o floare foarte lăudăroasă.

– Ia mai taci, Lalea obraznică! Nici nu te compari cu mine! spune Brândușa, cealaltă verișoară a Ghiocicăi.

Asta i-a trebuit Zambilei să audă și a început să o certe pe Ghiocica.

– Uite ce ai făcut, fetițo! Ești mulțumită?

Ghiocica, obișnuită cu faptul că ea este întotdeauna vinovată, se pregătea să își ceară scuze pentru greșeala pe care nu ea o făcuse, dar un peștișor din lac a început să cânte:

Florile de aici se ceartă
Cineva să le despartă
În fiecare zi și noapte,
Miazăzi și miazănoapte
Și n-o văd pe cea mai nouă,
Ce le-nvinge pe-amândouă.
Și modestă, și frumoasă,
Gingașă, mărinimoasă,
Ghiocica-i cea mai bună:
Nu le poartă nici ranchiună.
Asta am avut de zis,
Scurt și foarte precis.

Peștele a intrat înapoi în apa rece a lacului, dar toate florile erau șocate.

Într-un final, Zambila spune:

– Așa faci, nu? Aduci alte vietăți să asculte la conversațiile noastre. Bine, Ghiocico, vei vedea tu.

Biata floare a început să bocească, știind că matușa ei nu glumește când o amenință.

Toate florile au mers apoi la culcare, doar Ghiocica a rămas trează, suspinând încet

și întrebându-se cu ce a greșit. De când copiii primarului i-au smuls părinții de lângă ea, a avut mereu senzația că este abandonată și neimportantă.

– Psst! Ghiocica! se aude o șoptă.

– Cine ești? șoptește la rândul ei Ghiocica.

– Sunt peștișorul Jacques. Am venit să te salvez!

Un zâmbet plin de speranță apărură pe fața gingașei flori. De când părinții ei au părăsit flora din jurul lacului, și-a dorit cu ardoare să vină cineva să o salveze din preajma rudelor ei. Avea nopți în care nu dormea, așteptând ajutorul ce avea să vină mai devreme sau mai târziu.

– Ce mai aștepti? Vino după mine!

– Dar nu pot, eu sunt o floare! Am nevoie de pământ.

Peștelui i-a picat zâmbetul. La acest aspect nu se gândise. Ce avea să facă?

– Stai aici, voi reveni imediat! spune peștele și înotă până la fundul lacului, în căutarea unui obiect ce ar putea înlocui ghiveciul.

– Oricum nu am cum să plec, Jacques! spuse Ghiocica în urma peștelui.

L-a găsit! Un bol de porțelan! A înotat înapoi până la suprafață și și-a chemat prietenul canin, Azorel.

Câinele a început să sape în jurul florii și, punând pământ în bol, a scos floarea, îngropându-i rădăcina în pământul proaspăt adus în bol.

Jacques a adus punga pe care o păstrase deoparte, a umplut-o cu apă și a sărit ca un șoricel la cașcaval.

– Azorel, nu mă uita pe mine!

Câinele s-a întors din drum pentru a lua punga peștișorului.

O nouă viață începea pentru cei trei tovarăși...

ANA TIMEA FALTISKA 7A

Fata cea frumoasă

A fost odată ca niciodată o fată frumoasă și veselă care trăia într-o căsuță lângă o poienă în mijlocul pădurii.

Avea o soră mai mică de care avea grijă toată ziua cât părinții erau la muncă.

Acești mureau în tatal apropiat. Tatal lor era grădinar, iar mama lor bucătăreasă.

Ce era deosebit la această fată, pe lângă frumusețea ei momentanee, avea un dar special, putea vorbi cu plantele, copacii și animalele din jurul ei.

Nimeni în afară de ea și sora ei mai mică nu șiau acest secret.

Într-o bună zi tatal ei s-a îmbolnăvit atât de rău că, nu mai putea nici să meargă, nici să vorbească. Cele două surori erau atât de triste că tatal lor era bolnav.

În timp ce fetele se plimbau prin pădure și juleau copacii și plantele le-au auzit și imediat au întrebato pe sora cea mare ce s-a întâmplat. Ea le-a povestit că sunt necajite că tatal lor este bolnav.

2

Toată pădurea și toate animalele s-au adunat să dea fetelor o plantă miraculoasă din a cărei seară și-i dea tatalui lor în fiecare seară câteva picături, asigurându-le că totul va fi bine, dar nu știau dacă s-a făcut o faptă bună pentru a da dovadă că merita planta.

Cele două surori s-au apucat să strângă frunze de la baza copacilor pentru a face cașuri pentru omorâri și să caute hrana pentru animale. Ca recompensă au primit planta.

Ele au dus planta acasă și i-au dat-o tatalui și el s-a îmbolnăvit.

De atunci fata cea mare a ajutat toți oamenii pe care i-a întâlnit și care aveau probleme de sănătate, învințindu-le cu ajutorul frunzei și al mătării.

3

ÎN PARADISUL JOCURILOR

de Diana Maria Toarcă (5 A)

Este vară. Tocmai m-am întors de la școală, după o zi cu șapte ore.

— Maria, la teme! strigă mama de jos.

Și am o grămadă!

Plictisită, mă așez în scaun și văd o amuletă albastră. Parcă ar fi un topaz. Când o ating văd un curcubeu, un topogan, un parc acvatic, ca și cum aș visa.

Brusc mă trezesc pe o iarbă moale și verde. În fața mea este o poartă imensă, deschisă larg, cu o placă uriașă:

„PARADISUL JOCURILOR”

Intru temătoare. Când ajung înăuntru, mii de jocuri, topogane, labirinturi, piscine, munți gonflabili, trambuline, bârne, paralele, cascade roșii, jocuri de noroc și orice altceva stau în fața mea.

Atunci, fără să gândesc, mă așez pe o catapultă care mă lansează într-o piscină cu apă rece.

Mă învior. Fără să vreau să știu ce se întâmplă, merg la un imens topogan cu bucle, zigzaguri și cad într-o altă piscină, care, ca un gheizer, mă aruncă în aer. Cad pe un nor. Un nor tare, rozaliu. De sus admir priveliștea minunată, sute de copii se joacă pe sub mine peste tot.

Fericită și fără nicio grijă, mă arunc de pe nor, într-un avion ce zbură singur așteptând un pilot.

Ajung la volan. Încep să dau ture prin aer. Când ajung la sol mă urc pe un balon, ce explodează sub mine, împrăștiind vată de zahăr.

Mă duc la un labirint supercomplicat, apoi la cursele de ponei și la carusele. Urmează patinoarul și cascadele ce curg în sus. Nu știu cum trece timpul. Am impresia că stau acolo doar de câteva minute. Mă dau în toate topoganele și joc toate jocurile de noroc. După un timp nu există nimic neîncercat de mine, în afară de muntele imens ce trece de nori.

Mă urc și pe el. Ajung în vârf și văd mii de stele. Sunt așa aproape, că le pot atinge.

Pe una scrie: „LASĂ ȘCOALA ȘI BUCURĂ-TE DE COPILĂRIE!”

Mă mai uit o dată în jos, apoi apuc steaua. Era tare, netedă și mică, cât palma mea.

Când o aduc lângă mine aud un: PUF!

Mă trezesc din nou în camera mea, la birou, cu cărțile în față. Mă uit la ceas. Nu a trecut nici o secundă de când am plecat.

Oare am visat?

— Dar n-aveam cum! mi-am spus când am pipăit steaua din buzunar.

Am strâns-o tare. Am ajuns iar în cel mai frumos loc din lume. Dar acum totul era diferit. Am mai strâns o dată steluța, ajungând din nou în camera mea.

Acum puteam ajunge în PARADISUL JOCURILOR oricând voiam.

Și neputând să mă abțin, am strâns din nou steaua, pornind la joacă!

SOFIA MARIA MATEI 5B

A FI FARAON

de Radu Anghelina (5 A)

Într-o zi liniștită de marți, mama m-a strigat chiar când mi-am terminat temele.

— Radu, hai să citești la istorie!

— Bine, bine, vin.

Căldura din camera mea mă îndeamnă la somn, dar mă abțin știind că mai am de învățat. Iau cartea de istorie, citesc despre doi faraoni și adorm.

Dintr-odată mă trezesc într-un pat minunat, comod, cu doi egipteni care îmi fac vânt cu două frunze de palmier. Un egiptean mic și grăsuț mi se închină și îmi spune:

— Mărite Ramses, Nilul a început să inunde malurile.

— Eu...? Cu mine vorbești?

— Da, Mărite Ramses.

În mintea mea mi-am spus că pe mine mă cheamă Radu, dar ei cred că sunt măritul Ramses.

— Slujitori, să mergem repede să vedem cum funcționează canalele de irigații, zic eu.

Ajunși acolo am văzut că este suficientă apă pentru irigații.

Dau poruncă să mergem spre palat și în drum să vedem cum a executat arhitectul meu ultimele indicații la construirea Ramasseumului.

Pe când admiram statuile uriașe cu chipul meu cineva mă trage de umăr. Era mama care spune:

— Radu, ce faci aici? Este ora 20:00 și tu nu ai învățat nimic!

O DORINȚĂ

de Tiberiu Nicolau (6B)

Era toamnă. Frunzele picau ușor, formând un covor ruginiu. Adulții stăteau în casă, lângă șemineu, copiii erau triști că începea școala. Numai unul era fericit, Timmy...pentru că era ziua sa de naștere:

— La mulți ani, să trăiești! La mulți ani, să trăiești! La mulți ani, Timmy! cântau bunicii și părinții lui.

— Acum suflă în lumânări, strigă mama sa.

— Îmi doresc..., închise ochii și termină propoziția în gând. Suflă în lumânări. Apoi au început să taie tortul, prima felie fiind a sărbătoritului.

Între timp gândul lui Timmy începu să zboare spre cer. Se înălța din ce în ce mai repede. După ceva timp trecu de nori. Acolo văzu un palat uriaș. Părea făcut din aur, care strălucea în lumina Soarelui. El era înconjurat de o grădină superbă. În fața porții erau doi gardieni. Gândul se duse să îi întrebe ce era locul acesta. „Palatul dorințelor benefice”, spuseră ei într-un glas. „Te așteptam.” continuă ei. “Urmează-ne” mai spuseră cei doi și plecară în pas vioi. Gândul îi urmări până în palat. Acolo stătea regina lor, pe un tron.

— Bună ziua! spuse ea. Tu ești... scoase o listă și începu să se uite pe ea... aha!... tu ești dorința lui Timmy, da?

— Da! răspuse el.

— Bine, atunci...

Nu apucă să termine propoziția pentru că cineva țipă și palatul începu să se zguduie puternic. Câteva secunde a fost liniște. Apoi, ușile palatului se izbiră de pereți și intră un cavaler îmbrăcat în armură. Era chel, avea barbă și după cum se uita la ei nu părea prietenos.

— Am venit după capul reginei! strigă el. Gărzile își scoaseră numaidecât săbiile ca să o protejeze pe regină.

— Maiestate, fugiți! zise un gardian.

Regina luă Gândul de mână și fugi cu el într-o cameră a castelului.

— Cine era? întrebă Gândul.

— Regele Palatului dorințelor malefice. Uite, pune mâna aici, zise regina indicând un aparat ciudat. Acest aparat va împlini dorința băiatului. După aceea fugi de aici! Vedem noi cum ne descurcăm, spuse ea.

El puse mâna acolo, iar aparatul se aprinse, spuse ceva într-o limbă necunoscută oamenilor. Apoi, se simți ca și cum o undă de energie trecu prin ei.

— Dorința a fost împlinită! Acum du-te acasă înainte să ajungă el aici, zise ea. Gândul se strecură în afara palatului. Acolo era un dragon gigantic, negru ca smoala. „Ce noroc că doarme”, își spuse Gândul în sinea lui. Trecu pe lângă el și coborî înapoi în capul băiatului. Dar de fapt el nu putea dormi, pentru că simțea cum forțele binelui le înfruntă pe cele ale răului. Mai simțea și că dorința fusese împlinită. Nu știa de ce, dar era sigur că fusese împlinită.

După ceva timp adormi, visând lupta purtată de cele două palate.

CEI TREI NĂZDRĂVANI

de Nicolas Rădulescu (6 B)

În pădurea cea mare și deasă de la marginea Los Angelesului totul stătea neclintit și niciun zgomot nu săgeta văzduhul.

Doar trei pui de lup au reușit să distrugă liniștea ce domnea pretutindeni. Aceștia erau spaima pădurii: Max, Rafa și Kay, cunoscuți fiind de toată pădurea pentru boacănele făcute de-a lungul timpului. Cea mai mare fiind atunci când au dat peste un grup de cercetași și, fiindu-le foame, ei s-au gândit să le mănânce toată mâncarea din coșul de picnic până când au fost zăriți de aceștia și fugăriți mai mult de jumătate de oră.

În timpul în care alergau, toți se gândeau doar la cât de multe bunătăți au găsit în coș și că ar fi vrut să poată lua și la pachet.

Cred totuși că am greșit zicând că aceasta a fost cea mai mare năzdrăvănie făcută de ei. Nici pe departe. Cea mai mare și mai periculoasă năzdrăvănie, sau mai bine spus problemă, a lor abia acum urma să se întâmple.

Într-o zi pe la amiază, când cei trei frați hoinăreau prin pădure, nici nu și-au dat seama că de fapt au ajuns la marginea acesteia. De aici se întindea, până hăăăt departe, orașul. La marginea drumului stătea parcată o dubiță plină cu carne și alte bunătăți ce le-ar fi priit drept cină. Culmea este că dubița avea ușile deschise. Evident, nu puteau pierde această oportunitate!

Așa că ușor, ca nu cumva să fie văzuți de cineva, apropiind-se și mai mult de dubiță, unul câte unul urcară în ea. Acolo se puteau găsi cârnați de toate soiurile, pâine neagră sau albă, biscuiți, sărățele și multe altele.

Nici nu au stat pe gânduri, că fiecare s-a năpustit la categoria lui preferată. Max tocmai își înfipsea colții într-un cabanos, mare cam cât jumătate din el. Rafa se năpustise la biscuiți și, mai isteț de felul lui, s-a gândit, dând peste o găleată de glazură, că e mai bun biscuitul cu glazură decât gol. Kay și el încercă varianta lui Rafa și i se păru bună ideea, așa că mâncă alături de el.

Dar deodată se auzi un sunet urmat apoi de o mică zguduitură. Cineva pornise motorul. Cei trei pui auziseră toate astea, însă după câteva secunde se puseră din nou pe mâncat.

Ceea ce urmă îi îngrozi. O voce de om se auzi strigând:

— John, închide tu ușa, că am uitat-o deschisă!

Apoi se lăsă o liniște de mormânt.

Doar zguduitul ușor al motorului se mai simțea, apoi deodată un sunet infernal urmat de un întuneric total, iar ușa dubiței, plină cu delicii, se închise.

O zguduitură mai mare decât cea a motorului făcu toate gustările din dubiță să se miște, odată cu plecarea mașinii.

Era ora 9 seara iar cei trei pui de lup stăteau și se întrebau cum oare s-a întâmplat asta și oare ce o să fie cu ei?! Apoi fiecare acompanie aceste gânduri cu câte un urlet prelung. Mai întâi de la Max, apoi de la Kay, în final de al lui Rafa. Curând însă, unul câte unul, adormiră, ducând-se spre tărâmul viselor.

Acolo se făcea că sunt pe o câmpie alergând liberi după pofta inimii. Dar acest vis luă sfârșit prea curând. Ei se treziră, cu inimile făcute fâșii pentru că încă erau captivi și că visul pe care toți trei l-au avut fusese prea frumos să fie adevărat.

Dubița mergea. Cu fiecare minut care trecea, în plus, pe ei îi neliniștea și mai mult gândul că nu știau unde vor ajunge.

Deodată dubița se opri și ușa care bloca lumina soarelui se deschise, lăsând o lumină arzătoare să pătrundă până la ei. Un om intră înăuntru, luă o bucată de cabanos și ieși cu ea afară. Lupii se ascunseseră fiecare după câte o ladă, iar atunci când cel care scotea mâncarea din dubiță întârziase puțin se ivi ocazia de evadare. Nici nu mai stătură pe gânduri, că fiecare, înarmat cu câte o gustare pentru drum, încet, încet ieși din dubiță.

Și au scăpat ca prin urechile acului, căci imediat ce au coborât ușa mașinii s-a închis și a pornit la drum cu o viteză grozavă. Și iată-i acum pierduți la marginea orașului SAN FRANCISCO, la câteva sute de kilometri de pădurea care în urmă cu ceva timp le fusese și casă. Singurele amintiri rămăseseră copacii

PE ARIPI DE CUVINTE

Înalți și un semn pe care scria Los Angeles. Gândul că nu știau unde vor ajunge dispăruse. Acum apăru acela că nu știau dacă vor mai ajunge acasă.

După câteva ore ei deja intraseră în oraș și căutau o stradă mai retrasă din centru unde să poată sta și dormi până când să își facă un plan de bătaie. Ei găsiră ce căutau, dar acum le mai trebuia și un adăpost care să îi ferească de frig și de ploaie. Chiar dacă știau că nu o să zăbovească prea mult pe aici, și-au mai spus și că nu o să stea nici măcar un minut în ger sau ploaie. Așadar, dintr-o cutie de la o mașină de spălat, abandonată o stradă mai încolo, și trei bețe ei își făcură un adăpost rudimentar, dar care îi ferea de frig și ploaie. Apoi se puseră la culcare cu speranța că urma o nouă zi și poate că lucrurile vor progresa mai mult decât în ziua care tocmai trecuse.

A doua zi se treziră și fiecare luă gustarea salvată din dubiță, care semăna cu casa de turtă dulce din „Hansel și Gretel”. Dulce și bună la exterior, rea în interior. Așa începură ei micul dejun, cu câte o mică parte ruptă din mâncarea împrumutată sau mai bine zis furată și încercând să născocască un plan.

Când, deodată, Max scoase un mârâit triumfător. Rafa și Kay încrămeniră să asculte cu atenție planul fratelui lor. Și planul lui suna cam așa:

— Hamm ham, ham haham hamham, ham hammmmm ham ham ham hammm hamh!. Și se poate traduce prin:

— Am o idee, găsim un camion care merge în direcția opusă, apoi urcăm în el și mergem acasă! Cei doi frați fură de acord că e o idee bună, dar în același timp și una periculoasă, căci, dacă erau găsiți, cine știe ce le puteau face oamenii. Dar mai târziu spuseră cu toții că e singura opțiune. Și așa au și făcut!

Era cam ora 5 și jumătate și cei trei pui de lup ieșiseră din oraș și așteptau pe autostradă să vadă un camion cu o deschizătură cât de mică, să poată intra. Și uite așa așteptară până începu să se crape de ziua.

Brusc un camion care nu avea prelată prinsă la un colț apăru și deodată cei trei pui săriră spre el. Toți intrară, numai Kay nu reuși și se izbi de partea de jos a camionului. Dar nu renunță și continuă să fugă cu o viteză nemaivăzută, apoi sări și de data asta reuși. Acum aveau drum drept către casă, căci pe cabina șoferului scria Los Angeles, casa lor.

După o zi de mers au ajuns și când dădură de pădurea care era și casa lor din nou săriră, dar de data asta toți. Nici nu le venea să creadă și de asta alergau cu o viteză fulgerătoare. Alergau până ce ajunseră la peștera unde și-au văzut din nou toată familia.

Acum aveau din nou o casă și o familie întreagă.

Sfârșit

PE ARIPI DE CUVINTE

Sărbătorile de iarnă au ceva magic.

Nu se știe din ce motiv, toate dorințele noastre bune atunci se îndeplinesc...

DORINȚA

de Alma Maria Florea (6A)

Toată lumea așteaptă
O dorință să se împlinească.
Că nimic nu e mai bun,
Decât pacea sufletească.

De dorești și ai nevoie,
O dorință să îți pui,
Să aștepti să devină realitate,
Pe parcursul anului.

Din cer îngerii ascultă
Tot ce îți poți tu dori,
Ca apoi și ei să vadă
Ce îți pot îndeplini.

Atunci când ești bun la suflet
Și un lucru îți dorești,
Dumnezeu vede și-ajută
Lucrul să-l îndeplinești.

MOȘ NICOLAE...

de Karina Maria Capuzu (6A)

Ghetele le-am lustruit
Și bine le-am pregătit.
Este-o seară fermecată,
Cu surprize presărată.

Stau cuminte în odaie,
Să vină Moș Nicolae.
Dulciuri, fructe, jucării,
Pentru cei mai buni copii.

Dimineața m-am trezit
Și cadouri am primit.
Azi e zi de sărbătoare
Fericirea mea e mare!

CIZMULIȚELE...

de Mara Otilia Zugravu (6A)

Nicolae,
Blând, darnic,
Călătorind, dăruind, vestind,
Lasă daruri în cizmulițe de
Sărbători.

ZIUA MAGICĂ...

de Karina Maria Bitu (6A)

Era seara de Moș Nicolae. Zeița diafană și friguroasă acaparase văzduhul, iar noaptea își așternuse mantia peste orașul adormit și zgribulit de frig. Încă de cu seară Moș Ene mă vrăjise cu poveștile lui, intrând într-o stare de visare profundă. Și cum dormeam eu, cutreierând diverse lumi imaginare, deodată aud un zgomot puternic și asurzitor ce mă trezește: Poc!

Am coborât repede scările, urmărind cu atenție zgomotul. Ajunsă la capătul scărilor nu mi-a venit să cred ochilor. Era chiar Moș Nicolae, care stătea întins pe jos, dintr-un motiv necunoscut de mine. L-am ajutat să se ridice, după care l-am întrebat:

- Ce s-a întâmplat aici?
- M-am împiedicat de tocul ușii. Poate trebuie un alt prag. Unul mai scund?!
- Și cu ce te pot ajuta?
- Am nevoie de... deeee...

Și atunci m-am trezit. Încercând să îmi mai potolesc dezamăgirea, aceea că visul s-a încheiat brusc, am coborât să beau un pahar de lapte cald, tocmai pentru a mă liniști, când mare mi-a fost surpriza să văd aceeași scenă din visul meu la mine în sufragerie. Mi-am zis că este doar un vis, dar de data aceasta când m-am ciupit nu m-am trezit la mine în dormitor, ci eram tot în sufragerie admirând șocată moșul pribegit de frig. Deodată, acesta îmi zice:

– Te rog, te poți duce tu la casa de alături? E ultima casă pe care trebuie să o mai vizitez anul acesta.

Nici nu am apucat să îi răspund, că deodată pocnește din degete și mă trezesc la ușa vecinului, cu un săculeț de cadouri în mână. Ghetetele vecinului erau lângă ușă. De cum așez cadourile în ghetuțe, ca prin magie sunt din nou la mine acasă.

– Mulțumesc că m-ai ajutat!

Brusc, mă îndrept spre dormitorul meu, ca și cum cineva m-ar fi ghidat spre acesta. Mi-aș fi dorit să filmez toată această întâmplare magică, dar apoi am realizat că nu m-aș fi bucurat la fel de mult de acel moment, dacă aș fi stat să înregistrez magia din casa mea „magică”. Înainte să adorm, am conștientizat că uneori unele momente le înregistrezi în inimă și nu în telefon, înțelegând totodată sensul profund al sintagmei „Carpe Diem”.

STEVE, OMUL - DE - ZĂPADĂ

de Ana Maria Frățeș (5A)

El este Steve :). Cât stăteam la masă m-am gândit să fac un om de zăpadă... iar după ce l-am făcut... mi-a mai venit o idee... să fac o poveste despre oamenii de zăpadă... știu că pare puțin ciudat :)...

Deci... ca în orice poveste am să încep cu „A fost odată”...

A fost odată un om de zăpadă.... Frumos și înalt....A rezistat toată iarna. Toată lumea, când trecea pe lângă el, arăta cu degetul... Nu a mai existat până atunci un om de zăpadă. Când a venit primăvara, el a început să se topească... Din păcate. Toți erau triști la venirea primăverii... De ce ? Pentru că el nu era un om de zăpadă chiar normal... adică: el putea vorbi, putea scoate dulciuri de nicăieri și multe altele... singurul lucru pe care nu putea să îl facă era să se miște... el stătea mereu în același loc.

Dar în fiecare an reapărea, peste noapte, pe 1 Decembrie și făcea lumea să zâmbească... până când oamenii din acel sat au început să înalțe oameni de zăpadă în curte și să invite oamenii din alte sate, orașe în curtea lor. Dar nu asta era problema... Problema era că ei spuneau că oamenii lor de zăpadă erau speciali și că ghiceau viitorul, dar nu era așa... era un copil care stătea în spatele omului de zăpadă și vorbea în timp ce părintele sau bunicul lua banii oamenilor pentru a vorbi cu „omul de zăpadă magic”. ...Când omul de zăpadă original a aflat, s-a topit și nu a mai apărut vreodată... Așa, acel sătuc fericit a devenit un sat fără pic de fericire....

În anii următori, sătenii au făcut iar oameni de zăpadă, dar nu pentru bani, ci pentru a cere iertare de la adevăratul om de zăpadă... De atunci este ceva normal să faci oameni de zăpadă... nouă ni se pare o joacă sau un simbol al iernii, dar noi nu știm care este adevăratul rol al lor... Eu cred că Omul-de-Zăpadă este stră-stră-stră... și tot așa...-bunicul lui Steve ;)).

este o poveste făcută de mine,
nimic nu este de fapt adevărat ! Cred... :)

Voi ați făcut oameni de zăpadă ? Dacă da, chiar vreau să îi văd... Puteți să faceți poze și să le trimiteți? Normal, doar dacă vreți și voi.

CEA MAI MARE DORINȚĂ

de Diana Maria Toarcă (5A)

De când aveam 4-5 ani mă însuflețea o dorință nebunească, pe care nimeni nu mi-o putea îndeplini. Desigur, pe atunci era palidă, abia conturată, potrivită vârstei și se plimba prin sufletul meu fără să atragă prea mare atenție.

Apoi, crescând, odată cu personalitatea creștea și ea, iar pe la 9-10 ani a ajuns să nu mai poată fi înlăturată.

Eu eram cuminte, ascultătoare, atentă la ore, muncitoare și destul de retrasă, așa că nimeni nu vedea ceva în neregulă, însă în fiecare noapte stăteam cu ochii la fereastră, înfocolită până la gât și mă uitam în gol spre cerul înstelat, neputând să-mi iau gândul de la acea dorință. Și cu fiecare zi ce trecea, în loc de dorință se năștea o speranță din ce în ce mai arzătoare. La 11 ani a devenit mai fierbinte, ca atunci când stai la un pas de un foc de tabără sau când te grăbești și pornești din greșeală apa fierbinte peste mâini.

Și în a unsprezecea vară din viața mea, într-o noapte călduroasă, cu luna ce sclipea pe cer ca un diamant, eu nu puteam adormi în niciun chip. Îmi simțeam inima bubuind și capul mi se învârtea și totuși ceva mă ținea să-i spun mamei. M-am gândit: „Aer proaspăt”!

Am ieșit valvârtej pe ușă, știind că nimeni nu se va trezi la ora 2:30 noaptea. Când am ajuns în fața casei am inspirat adânc. Apoi, când am vrut să mă întorc, am auzit o voce:

– Maria! a șoptit ea. Mirată, mi-am scuturat capul, dar vocea nu dispăruse. Maria, vino în pădure, avem nevoie de tine!

– Cine ești?! am întrebat eu la fel de șoptit.

– Vino!

Temătoare, dar și mai mult vrăjită, am urmat vocea prin pădurea din spatele casei mele. Am înaintat peste iarba verde, până când am ajuns la un gard de trei metri.

– Partea protejată! mi-am zis.

Acolo era un loc protejat prin lege de două-trei sute de ani. Nici conducerea orașului nu știa de ce sau ce era înăuntru. Nimeni nu putea vedea ce era înăuntru, iar dronele erau respinse de un fel de câmp cu raze ce blocau orice sistem electronic ce încerca să treacă de zid.

Mereu am crezut că cineva construiește ceva ilegal sau că e sediul unor hoți.

– Haide, vino! mă chema vocea.

Dar cum? M-am uitat împrejur, erau numai copaci. Unul era cam la 2-3 metri depărtare de zid, deși era mai jos ca el. Fiindcă zidul era vechi, în unele locuri căzuseră cărămizile. M-am urcat în copac și m-am apropiat cât am putut de mult de impunătorul zid.

– Haide! mă tot striga vocea.

Făcându-mi curaj, am sărit, reușind să mă prind cu degetele de o gaură din zid. Împingându-mă în picioare, m-am prins de marginea de sus a zidului. Apoi, deși obosită, m-am tras în sus. Deși eram pe gard, nu vedeam nimic. În fața mea era un fel de oglindă de vreo 10-15 metri în care doar se reflecta pădurea.

– Maria, intră!

– Dar cum!?! am strigat eu exasperată.

– Intră!

Neînțelegând, am atins oglinda. Spre surprinderea mea, s-a conturat o ușă care avea un dispozitiv ce trebuia să îți scaneze fața și ochii. Am vrut să închid ochii când au ajuns razele la ei, dar m-am abținut.

Atunci o bulină de pe scanner s-a înverzit și ușa s-a deschis. Neputând să mai gândesc, am pășit prin ușă și am aterizat pe o scară ce ducea până la sol. Când am ajuns jos am fost surprinsă să văd că era un spațiu mare, verde, cu tufe, flori și copaci, iar în mijloc se afla o salcie. Deși nu era mai înaltă ca un brad tânăr, având cam 3-4 metri, tulpina îi era groasă că abia trei-patru adulți ar fi putut să o înconjoare ținându-se în cerc de mâini, iar ramurile groase cu frunze frumoase îi străluceau.

M-am uitat surprinsă de jur împrejur. Vocea mă striga din maiestuoasa salcie, așa că m-am așezat lângă ea. Îmi era somn, un somn care venise total neanunțat. Întinzându-mă obosită la baza salciei, am închis ochii, spunându-mi că doar îi voi închide puțin. Știam că nu puteam adormi în acel loc, pe proprietatea altuia, un om care avea, clar, multe sisteme de apărare, deși... am adormit.

– Maria, lumea este în pericol! Doar tu o poți salva! vorbi vocea.

PE ARIPI DE CUVINTE

– Dar... de ce eu?!

– Ai fost aleasă de la naștere! Trebuie să te pregătești! Când vei face 12 ani vei primi ceea ce aștepti de atâția ani. Dar până atunci mai ai 341 zile să te pregătești.

– Cum?

– Gândește-te în ce moduri ne poți proteja, oamenii și planeta.

Și în minte mi s-au derulat tot felul de imagini. A început cu fabricile, apoi avioanele, braconajul, distrugerea pădurilor, deversarea petrolului în apă și încă multe altele.

– Poți! s-a mai auzit încă o dată vocea, înainte să dispară.

Apoi, brusc, am deschis ochii. Soarele ce abia răsărea arunca raze puternice spre mine. Pentru o clipă nu am înțeles de ce nu eram în pat sub pătură, dar apoi mi-am amintit totul, inclusiv de vis. Am stat cu ochii închiși și cu gândul la tot ce aflasem, dar apoi mi-am dat seama că, deși era foarte devreme, părinții și frații mei se puteau trezi în orice moment.

Și așa cum îmi ceruse acea voce, am început cercetările. Am aflat multe lucruri și am început să îmi fac planuri peste planuri și îmi veneau idei peste idei. Desigur, încercam să nu par altfel în fața celorlalți.

Zilele treceau foarte repede și eu deveneam din ce în ce mai curioasă. Nu voiam să îmi pun întrebări de genul „ce o să fac, fiindcă sunt un copil contra atâtor oameni răi?” sau „dacă a fost doar un vis și nimic nu e real?”.

Și, în sfârșit, după ani întregi de așteptare, a venit momentul în care cea mai mare dorință urma să mi se-mplinească.

Eu făceam 12 ani la exact orele 00:12, astfel că am făcut tot posibilul ca ceilalți să adoarmă.

Apoi, la 12 și 10 minute am ieșit afară. M-am îndepărtat de casă până mai erau 10 secunde. Apoi 7... 6... 5... 4... am închis ochii: 3... 2... 1... 0.

Un vânt a bănut, făcând un fel de tornadă în jurul meu. Am deschis ochii. Eram într-un negru infinit, doar niște pulberi albastre, roz și mov se învârteau în jurul meu.

Totul era ciudat. Apoi din mine au început să iasă tot felul de umbre: aripi, valuri, scânteii, mingi de foc, sclipiri, lasere,

CRISTIAN PATRICK BURASAN 8A

o lumină albastră și alte chestii necunoscute. Primisem superputeri! Apoi, ca la un semn, toate au intrat înapoi și m-am trezit din nou pe pământ, de unde plecasem.

Am urmat planurile, am plecat nevăzută de acasă, am făcut tot ce era nevoie să apăr planeta de oamenii inconștienți care se gândeau doar la bani.

Acum că aveam superputeri – puterea apei, puterea focului, puteam zbura, aveam lasere în degete, superforță și multe altele – am reușit să ajung un supererou ce urma să salveze întreaga planetă.

Nimeni nu-mi știa numele, familia sau identitatea. Aveam mască, costum și oamenii îmi dăduseră porecla „Salvatoarea Terrei”, ceea ce îmi plăcea.

Într-un an schimbasem atât de multe: oamenii aveau curajul să reacționeze la nedreptăți, anotimpurile erau din nou normale și animalele pe cale de dispariție se înmulțeau.

Acum aveam 13 ani. În noaptea zilei mele de naștere, când toți dormeau, m-am dus în partea interzisă a pădurii, fiindcă acum, sub salcie, la 3-4 metri adâncime aveam sediul central.

M-am urcat în vârful salciei și am spus cu voce tare:

– În sfârșit pot ajuta oamenii, în sfârșit pot salva planeta și... în sfârșit mi s-a îndeplinit cea mai mare dorință!

O ALTFEL DE LUME

de Diana Maria Toarcă (5A)

Știu că nu aveți încredere în mine și știu că probabil mă veți considera un mincinos, dar ceea ce vă voi relata acum este într-un totu adevărat.

Mă aflam în pădure cu surioara mea, Elena, și cu cățelul nostru, Onix. Ne plimbam și ne bucuram de răcoarea care domnea în inima frunzișului, admiram delicatele flori de primăvară, toporași, brândușe, albăstrele, clopoței, iar Onix zburda fericit în fața noastră, dând din pufoasa și mica sa codiță.

Deodată, fără nicio explicație, câinele dispăru din raza noastră vizuală. Neliniștiți, ne-am întrebat ce poate fi. Am început să-l strigăm, dar în zadar: Onix nu era de găsit. Parcă intrase în pământ.

— Karin, privește urmele acelea! exclamă Elena, indicându-mi niște pași misterioși, ascunși după un buștean culcat la pământ.

— Ai dreptate. Sunt foarte ciudați. Să mergem încotro ne conduc ei! am propus eu, sperând să-l găsim pe Onix.

Am pornit fără ezitare și urmele ne-au condus către un râu pe care am încercat să-l traversăm, dar Elena a călcat pe un bolovan umed și a alunecat. Am încercat să o ajut să se ridice, însă un vârtej ne-a tras pe amândoi în adânc.

După mai puțin de o secundă am ieșit la suprafață. Spre uimirea noastră, ne aflam în cu totul alt loc. De jur împrejur era pustiu, doar bolovani printre smocuri de iarbă uscată ne mai dădeau impresia că suntem în viață. Însă, brusc, în fața noastră apăru o casă într-un copac ce părea părăsită, chiar sinistră, prin lemnul putred și acoperișul căzut. Avea un fel de terasă și ferestre asimetrice. Nu se vedea nicio scară, iar în mica terasă ce părea să fie singurul mod prin care puteai intra erau un butoi și tot felul de lucruri căzute. Când m-am uitat mai atent am văzut că deasupra unei ferestre era o pereche de coarne, dar nu arătau ca nicio alta. Însă oricât de ciudată vi s-ar părea această priveliște, ascultați asta: înfricoșătoarea casă era construită direct pe buturuga celui mai gros copac pe care îl văzusem până atunci (sau aici se afla cândva). Și nu vreau să vă gândiți la o simplă buturugă, până la genunchi, ci la una mai mare ca un adult, având peste 2 metri!

Pur și simplu nu îmi puteam lua ochii de la ea. Însă Elena mă zgâlțâi:

— Karin, mi-e frig! Unde e Onix?

Atunci mi-am dat seama că amândoi eram uzi leocă. Și deși în pădure era cald-răcoros, aici parcă venise sfârșitul toamnei. Începuserăm să tremurăm, aerul era nemișcat.

Deodată o văd pe sora mea la câțiva metri de casă. Părea un gândăcel. Ceva nu e în regulă, vreau să o strig. Dar gura mi se închide și picioarele îmi înțepenesc. Atunci aud un sunet, așa de încet, așa de stins, că nu reușesc să înțeleg de unde vine. Dar Elena înțelege:

— Karin, repede! E Onix!

Când aud asta corpul mi se dezgheață și alerg spre casă. De cum ajung, Elena spune:

— Cum urcăm? Trebuie să-l găsim pe Onix, acum!

Eu am 10 ani, așa că nu sunt prea puternic sau înalt, iar Elena, la 6 ani, nici atât. Atunci îmi amintesc cum mă urcam într-un copac în tabăra de a III-a.

Mă urc pe o rădăcină ieșită, încât să mă înalț cam cu 40 centimetri. Încerc să mă prind de scoarța cojită. Îmi iau elan, mă împing cu putere și reușesc să mă prind cu vârful degetelor de partea de jos a terasei. Pun piciorul pe o ieșitură, dar calc prost și alunec, o mână mi se desprinde și cealaltă începe să-mi cedeze. Jos, Elena țipă, iar eu încerc să pun piciorul pe ceva. Și fix în momentul în care și ultimul deget mi se desprinde, reușesc să mă agăț de prima scândură, care te face să nu cazi când ești sus, pe balcon. Deși am mâna dreaptă zgâriată toată de la scânduri, așchii și scoarță, stânga se ține bine și pot să mă împing încât să pun piciorul stâng pe podeaua terasei, iar dreptul să-mi rămână în aer. Reușesc cu greu să mă prind și de scândura superioară a terasei, apoi reușesc să mă trag, până când stau atât cu mâinile, cât și cu picioarele pe dinafara terasei.

Elena suflă ușurată, iar eu mă forțez și intru pe terasă. Dar apoi un lucru ciudat de întâmplă: Un vânt rece ca gheața suflă cu așa mare putere că rostogolește și bolovanii de pe jos. Eu mă lipesc de perete, încât nu mă atinge, dar biata Elena este trântită la pământ cu mare putere.

Încremenesc, văzând-o pe jos, nemișcată. Pe butoiul de lângă mine se află o scară de frânghie. O iau repede, o prind cum pot de scânduri și cobor pe ea în mare grabă.

Ajuns jos, văd că Elena este rece toată, iar hainele și părul, în loc de ude, sunt înghețate.

— Elena, ești bine?! Ridică-te repede! Însă oricât o zgâlțâi ea e nemișcată.

O ridic, o pun la jumătatea scării, apoi ea parcă își mai revine și împinsă de mine ajunge sus. Apoi, de cum calcă pe terasă, se prăvălește pe jos, înghețată toată.

Deși vântul nu mai bate, aerul este în continuare rece. Știu că dacă nu intrăm în casă o să înghețăm mai rău. Apuc clanța și împing, iar ușa se deschide. Pășesc înăuntru cu așa mare atenție, că nici eu nu mă aud.

Mă uit în față și nu văd nimic. La dreapta e o masă, iar la stânga un birou. Pereții sunt la fel de urâți ca și afară, în sus se vede acoperișul, deci nu are etaj, iar țeava-horn se continuă și pe interior. O urmăresc și văd că intră într-o altă cameră. Pe jos nu e niciun covor, doar multe scânduri și așchii. Înăuntru chiar e mai cald, de fapt are temperatura unei case obișnuite.

Atunci o iau repede spre Elena și o trag înăuntru. O așez pe jos. Aud din cealaltă cameră un lătrat. Era Onix! Mă îndrept într-acolo. Înainte să deschid ușa mă pregătesc pentru orice ar fi acolo. Însă deschid ușa și văd o cameră perfect normală.

PE ARIPI DE CUVINTE

În capăt erau un pat, o noptieră, iar pe pereți erau multe rafturi șubrede cu cărți.

Dar pe mine mă interesează Onix, care sare pe mine doborându-mă pe jos. El începe să mă lingă fericit. Și deodată totul devine mai bine.

– Onix! exclamă Elena, ridicându-se...

Vine repede la noi și începe să-l mângâie pe cățel. Apoi o aud din nou:

– Karin, mi-e foame!!

Afară clar nu era mâncare și nici aici. Ne mai rămânea să intrăm în altă cameră.

Pășesc precaut, dar și așa-zisul dormitor nu are nimic de mâncat. Părea că mai rămânea o singură cameră de verificat. Bat la ușă: nimic. Mai bat o dată: tot nimic. Apoi o deschid și tot nimic. Deschid mai mult ușa și văd că încăperea era complet goală. Era doar o trapă în podea.

Ceilalți mă urmează precauți. Onix adulmecă trapa, apoi tot dă în ea, parcă încearcă s-o deschidă, iar Elena vine lângă el și-l ajută. Fac și eu același lucru și când o deschidem vedem o scară.

Coborâm încet. Ajunși jos vedem că suntem într-un fel de lift. Elenei îi plac butoanele, așa că se repede să le-apeșe, însă eu reușesc să o opresc la timp.

Mă uit la butoane, văd că sunt o grămadă de scrisuri pe ele. Dar calc fără să vreau pe un X și un microfon îmi apare în față.

– Ce-i asta? întrebă Elena speriată.

Atunci o voce spuse: „CE-I ASTA”.....ROMÂNĂ!!!! Apoi toate scrisurile de pe butoane se transformă în cifre românești. Pe un panou spune că suntem la etajul 0 și butoane sunt până la 4000. Dar sunt puse descrescător.

Știam că nu ne puteam întoarce acasă pe unde am venit, așa că am dat pe etajul 1. Atunci liftul merse în jos.

Când se oprește, ușile se deschid și văd cel mai ciudat lucru din lume: erau tot felul de ființe care umblau pe străzile unui oraș. Niște ființe nu de genul “mici”, ci extraterestre! Acesta părea a fi un mall imens, fiindcă peste tot erau tarabe. Dar era tot rece, așa că Elena m-a tras de mână înapoi în lift. Fără să apuc să o opresc apasă pe 300. Liftul merge cu mare viteză și în 5 secunde se deschide.

Locul acesta nu mai arată a mall, ci a sătuc. Ființele se plimbă, stau în case, se joacă și totul pare perfect. Într-un leagăn este un copil până la genunchiul meu, cu corpul mic și capul mare. Pe lângă mine se plimbă trei prieteni care merg în mâini. La geamul unei case, cineva cu un ochi și trei mâini și părul mov udă florile, în timp ce pe o bancă stă cineva care arată ca un pește, cu aripi uriașe și o culoare a pielii pe care nu am mai văzut-o niciodată. Niște ființe gen flori mișcătoare se joacă într-un parc, iar această descriere poate dura la nesfârșit, însă noi trebuie să ajungem acasă.

Probabil fiindcă mă vede nedumerit, cineva rotund se rostogolește spre mine și îmi spune ceva din care nu înțeleg absolut nimic, nici măcar sunetele. Atunci se uită mai atent la mine și îmi dă un fel de cască neagră. Îmi arată să o pun la ureche.

Când fac asta, el (sau ea) îmi arată să vorbesc:

– Ce vrei? întreb eu indignat, deși știu că nu mă înțelege.

Atunci casca face un bătăit și se oprește. Ființa începe să vorbească cu mine. E așa de ciudat: în urechea stângă aud cuvintele de neînțeles, dar în urechea dreaptă (unde este casca) înțeleg totul.

– Salut, eu sunt Nolisca! Presupun că ar trebui să vorbesc în română și el va înțelege, mă gândesc. Da, vreau, vă rog! spun.

Sunt așa de nedumerit! Eram pe altă planetă?! Vorbeam cu o minge? Totul era ciudat!

– Alo!?! spune extraterestrul.

– Am... presupus că ar trebui să vorbesc în română și el va înțelege, mă gândesc. Da, vreau, vă rog! spun.

– Bine, urmați-mă! vorbește el.

Mă conduce printre case. Eu o țin pe Elena de mână, iar Onix se ține după noi.

Intrăm într-o cameră imensă, iar... Nolisca și cum l-o mai chema ne întreabă cum am ajuns aici.

– Am căzut într-un râu și ne-a prins brusc un fel de vârtej și am ajuns lângă casa aceea de deasupra, apoi aici și vrem să ne întoarcem acolo, la râu...

– Super, pe ce planetă, din ce sistem solar? întreabă extraterestrul.

Părea așa de banală întrebarea, parcă te-ar întreba cartierul și strada...

– Calea Lactee... ammm, pe Pământ... nu, pe Terra!

După ce zic asta, el bagă datele într-un fel de calculator, apoi spune:

– Stați chiar acolo, gândiți-vă la locul unde vreți să vă duceți, apoi așteptați și nu vă mișcați! Dar sigur nu vreți să cumpărați ceva? Și ne arată niște ochelari de soare și două șepci, de acea culoare indescriptibilă fiind toate.

Elena mă zgâlție și spune:

– Poate mingea să ne dea șapca? Îmi place culoarea!

– Îmi pare rău, dar nu avem bani... vorbesc eu în același timp cu sora mea și cu Nolisca și cumva.

– Nicio problemă! zice el. E prima oară, e pe gratis! Și ochelarii! Acum, paaa!

Ne aruncă ambele suvenire, apoi își cere casca de tradus înapoi. Înainte să i-o dau îi zic: „Mulțumim foarte mult, la revedere!”

Apoi i-o dau. El apasă pe buton. Eu mă gândesc la malul râului. Și... nimic. Când deschid ochii sunt pe marginea râului. Elena și Onix sunt lângă mine. Eu am ochelarii, iar Elena șapca. Dar chiar a fost adevărat? Țăla chiar era un râu magic? Chiar am ajuns pe altă planetă, într-o casă părăsită? Dar cum a putut Onix să se urce în copac dacă eu era să cad încercând? Am așa de multe întrebări! Oare am visat?!

V-am zis că va fi greu să credeți așa ceva, dar vă las pe voi să decideți cât este de adevărat, fiindcă, deși Elena nu își amintește nimic sau a uitat, eu cred că totul este adevărat!

Interviu Antoaneta Zaharia

ANTOANETA ZAHARIA, actriță a Teatrului Odeon, distinsă cu numeroase premii, prozator și dramaturg.

PREMIU: Premiul Special „Mihai Mihail”, acordat pentru interpretarea unui rol de comedie, pentru personajul Ecaterina din spectacolul SOLDATUL DE CIOCOLATĂ, Festivalul Național de Comedie, Galați, 2017; – Nominalizare la Premiul Uniter pentru Cea mai bună actriță în rol secundar pentru rolul Ecaterina din SOLDATUL DE CIOCOLATĂ, 2017; – Premiul pentru cea mai bună actriță în rol principal la Festivalul Comediei Românești – festCO, 2014, pentru rolul din spectacolul „Titanic Vals” de Tudor Mușatescu, regia Alexandru Dabija; – Premiul pentru interpretare feminină pentru rolurile Doamna, Domnișoara, Menajera din spectacolul IONESCO - CINCI PIESE SCURTE de Eugene Ionesco, regia Alexandru Dabija la Festivalul VEDETeatru, Buzău, 2008; – Nominalizare UNITER 2004 pentru Cea mai bună actriță într-un rol principal pentru rolul Copila din spectacolul DE CE FIERBE COPILUL ÎN MĂMĂLIGĂ de Aglaja Veteranyi, regia Radu Afrim; – Premiul pentru cea mai bună actriță la Festivalul de Teatru de la Piatra Neamț pentru rolul Copila din DE CE FIERBE COPILUL ÎN MĂMĂLIGĂ; – Premiul Criticii–12 pentru Generația 2000, acordat în cadrul Galei UNITER (2001); – Premiul de interpretare feminină la Festivalul Internațional de Teatru, Piatra Neamț pentru rolul Ea din spectacolul CUM SE FACE (2000); – Premiul II la Gala Tănărului Actor, Costinești (1996)

DRAMATURG: – 2000, Ziua în care nu s-a întâmplat nimic, înregistrare Radio România Cultural; – 2001, Jocul, publicare on line în revista Liternet; – 2005, Vă pupă piticul din Franța, regia Alexandru Dabija, Teatrul din Brașov; – 2005, debut de scriitor la Editura Polirom cu romanul Garsonieră în centru; – 2007, Premiul de dramaturgie Piatra Neamț pentru piesa: Just for fun 2008, Premiul UNITER pentru cea mai bună piesă românească, Ziua Perfectă; – 2010, Ciao bella, regia și textul Antoaneta Zaharia, spectacol jucat la Teatrul Godot, Teatrul de Sufragerie, Teatrul la Cinema, Teatrul de vară Saturn, Bistro Brasov, Caffè Deko, Teatrul din Pitesti, Teatrul Toma Caragiu din Ploiești (2018); – 2015- 2018, Canicula, regia Miruna Radu, Teatrul Național din Timișoara

PROZATOR: – 2021, În căutarea lui Porcelaine, Casa de Pariuri Literare

1. Ne bucurăm că ne-ați onorat cu prezența! Sunteți una dintre cele mai bune actrițe ale generației dumneavoastră, superlativ justificat de aprecierea publicului și de prestigioasele premii obținute. Simțiți că un actor joacă un rol important în societatea actuală?

Bună ziua, bine v-am găsit. Un actor joacă ce i se dă: un rol, comic, dramatic, important este să își cunoască profesia și să joace bine. Dacă publicul râde, se amuză, se simte fericit la finalul spectacolului sau dacă situațiile dramatice l-au atins pe spectator, s-a recunoscut pe sine, a conștientizat că în trecutul lui sunt puncte dureroase care ies la suprafață, atunci actorul și-a împlinit misiunea. Actorii sunt terapeuți prin teatru, înalță sufletele, le ușurează, încarcă publicul de energie.

2. Recent Ministerul Educației a lansat propunerea ca în programele școlare să fie incluse opționale de teatru. Ce rol credeți că ar putea avea teatrul în formarea personalității copiilor și a adolescenților?

Teatrul este foarte important pentru formarea copiilor și a adolescenților. Un text scris este o hartă a unei comori. Dacă ești curios îți trebuie răbdare ca să sondezi pe sub vorbe și să descoperi în primul rând cine vorbește, cum este acel om, de la aspectele fizice, de vârstă, până la cele interioare, care țin de personalitatea acelei ființe, apoi de intențiile pe care le are cu acele vorbe din text conduse ca de un fir roșu: scopul lui în scena dramatică, adică de ce începe să vorbească și ce urmărește. Pentru a fi un asemenea descoperitor îți trebuie răbdare, perseverență, istețime, intuiție.

Apoi jocul în sine, când te ridici și vorbești cu un partener, de aici se declanșează bucuria teatrului, aceea de a comunica, de a asculta ce vorbește partenerul, de a transmite energie, emoție. Rămâi singur în fața oamenilor, stăpân pe corpul tău. Ai sarcina să îl educi, să te asculte, să se miște bine, să fie expresiv. Apoi vocea, o vei lucra, să fie auzită, să te slujească pentru a putea transmite mesajul replicilor și emoția din sufletul tău. Teatrul educă corpul, vocea, mintea, dar mai ales te face să îți cunoști emoțiile, sentimentele, să știi cum ești alcătuit interior ca să poți „uita” în timpul spectacolului tot ce ai învățat și să poți recrea o lume care se mișcă și vorbește după regulile pe care le-ai stabilit în repetiții.

3. Sunteți nu numai o actriță talentată, ci și o scriitoare înzestrată, conectată la existența cotidiană, astfel încât ați luat deja pulsul cititorilor. Sunteți de acord cu afirmația că noile generații de elevi nu mai citesc?

Este un adevăr trist. Tinerii nu prea mai citesc pentru că jocurile video, telefoanele cu tot felul de aplicații i-au acaparat, din păcate, iar copiii nu au capacitatea de a realiza singuri că petrec prea mult timp în fața aparatelor video. Pot înregistra multe informații de care nu au nevoie, consumatoare de timp, de multe ori agresive ori vulgare.

Adulții au sarcina de a limita accesul la aparate și atunci vor descoperi niște copii apatici, care stau triști pentru că nu știu să comunice între ei, nu știu să inventeze jocuri, nu știu cum să se joace unii cu alții. Cunosc bine situația... toți spun că se plictisesc...

4. Pentru cine scrieți și cu ce scop?

Scriu pentru mine, pentru că îmi place să scriu, îmi place să îmi amintesc ori să inventez și să las penelul să pună în cuvinte filmul care se proiectează pe ecranul minții. Scriu cu dorința de a transmite fragilitatea ființei umane, în dorința de a spune că totul are rost, că nimic nu e întâmplător oricât ar fi de greu uneori, că toți avem un rol și o menire, că fiecare are o călătorie de făcut, că drumul se întoarce către cel ce ești, către comoara interioară pe care urmează să o descoperi. Scriu ca să celebrez viața și bucuria de a trăi sub palmele pline de lumină ale cerului.

5. Considerați că literatura joacă și ea un rol important în formarea personalității tinerilor? Mulți afirmă că pot trăi foarte bine fără lectură.

Literatura are rost în măsura în care o citești. Literatura înseamnă povești, dar sigur că preferi să ți se citească povestea sau să o vezi gata pusă în imagini, e mult mai ușor. Dar cine are răbdare să își dezvolte în cap propriul cinematograful (cu regie, scenografie, decor, cu personaje cu haine și chip), acela va fi mult mai câștigat, fiindcă, după cum se știe, ca să pui mâna pe comoară ai nevoie de perseverență și efort. Mai sunt și leneși printre noi. A citi înseamnă să îți dezvolți ochiul interior, dar nu toți sunt interesați de asta. Tinerii sunt în pericol de a înghiți tot ce li se servește numai pentru că e colorat și se mișcă, doar cei cu minte vor ieși din această capcană. A-ți conduce tu viața, a-ți programa tu timpul.

6. Vă propunem acum să vă întoarceți la anii copilăriei și să ne spuneți care erau cele mai intense bucurii ale dumneavoastră și care erau lecturile preferate.

Noi, cei care ne-am născut mai devreme, eram mai ascultători, mai respectuoși, mai citiți, mai profunzi, dar mai fricoși. E bină că generația de azi nu mai cunoaște acest sentiment, frica, de joasă vibrație. Pe de altă parte au nevoie să devină isteți și să nu se lase înghițiți de tehnologie. Majoritatea sunt niște consumatori de imagini colorate, nici nu realizează că ei nu mai sunt. La finalul zilei e bine să se întrebe „Eu azi ce am descoperit? Azi ce am învățat? Azi cu ce sunt mai bun ca ieri?” Timpul curge și fiecare trebuie să își adune bănuții de aur, mă refer la cei spirituali, desigur.

7. Considerați că unele valori au dispărut în perioada contemporană din societatea românească?

Da, au dispărut multe. E trist, dar asta e. Dacă ai bani ești bun, dacă ai tupeu ești valoros, dacă ai pile răzbești, dacă n-ai pe cineva nu ești luat în seamă chiar dacă ești bun în ceea ce faci. Lumea e mai puțin educată, vulgaritatea e promovată mult în media, copiii au acces prea timpuriu la vulgaritate, la umor de proastă factură, la muzică de joasă speță. În final tot la un sărut se ajunge, una e dacă

îl iei cu forța, dacă îl iei fără să simți nimic, alta e să te îndrăgostești. Pentru asta viața are nevoie și de gingășie, și de delicatețe, iar delicatețea vine din cultură. Mai e o vorbă: grăbește-te încet.

8. Credeți că societatea în care trăim ar arăta altfel dacă fiecare dintre noi ar citi CĂRȚI, nu doar știri sau mesaje electronice?

A citi înseamnă să comunici cu scriitorul, adică cu un om, adică cu un spirit. E o relație autentică, unică, vie. Știrile din ultima vreme ne-au speriat pe toți, deja facem baie în frică. E deja prea mult pentru mintea tuturor. Ar fi frumos să ne retragem în imaginar din când în când cu o carte și să ne scufundăm în noi.

9. Ce i-ar putea determina pe tineri să citească?

Citiți! Citiți! Citiți! Vă veți cunoaște prin mărturisirile celor care au pus mâna să scrie. Citiți ca să ieșiți din Matrix.

10. Dacă ar trebui să stați izolată pe o insulă pustie și vi s-ar permite să luați cu dumneavoastră doar trei cărți, care ar fi acelea?

Nu prea vreau să fiu singură pe o insulă pustie. Atunci aș avea nevoie de foaie și creion ca să scriu ce simt, ca să supraviețuiesc. Mi-aș lua colecția lui Julio Cortazar, că și-așa n-am apucat s-o citesc.

11. Care este cea mai frumoasă amintire a dumneavoastră din școală?

Când râdeam toată clasa, pentru că eram numai fete, la ora de geografie, când intra profesorul în clasă, subțire, mai înalt cu un cap decât tabla și el nu-și mai putea ține ora pentru că ne trimitea pe rând la baie să bem câte-o gură de apă, să ne treacă râsul. Eram la liceu, 35 de fete... nu ne puteam abține. Și-mi amintesc altă dată, după ora de sport, am agățat tenișii de șireturi de becurile din clasă, profu' de mate nu a văzut sau s-a făcut că nu vede..

Vă mulțumim! Vă dorim îndeplinirea tuturor dorințelor!

CEARTA CAZURILOR

de Ștefania Olaru (6 B)

Într-o seară friguroasă, mă aflam la birou. Nu știu ce căutam acolo, dar nu m-am gândit prea mult, deoarece alt lucru mă făcea curioasă. Acela era zumzăitul nefiresc care a început să se audă din ce în ce mai tare. Am crezut că era vreo albină în zambila cea roz, primită în dar de 8 Martie. M-am uitat atent, dar nu am găsit nimic, așa că m-am întors la birou. Mi-am adus aminte că nu-mi făcusem tema la română, așa că am aprins lampa, mi-am găsit stiloul și mi-am deschis manualul. L-am luat și m-am uitat peste exerciții. Trebuia să identific câteva cazuri ale substantivului. Ca să nu fac tema greșit, am căutat fișa pe care aveam trecută toată teoria, numai că nu era de găsit. În ghiozdan nu era, pe birou nu era; mai rămăsese un loc unde putea fi. În bibliotecă, lângă celelalte fișe. Cu cât mă îndreptam spre raftul cel mai din dreapta, cu atât se auzea mai tare zumzăitul. Când am luat portofoliul de la română în brațe, s-au auzit încet niște țipete pițigăiate. M-am așezat pe fotoliu și, când am vrut să mă uit la prima fișă, am văzut că foile scrise de mine erau goale. Când am schimbat pagina am observat unul dintre desene care se certa cu un alt desen.

— Eu sunt cel mai important! Eu am cele mai multe funcții sintactice. Tu nu ai niciuna.

— Pe mine mă place mai mult! Eu sunt cel mai ușor de învățat. Știi că niciunui copil nu îi place să memoreze mult. De asta mă place substantivul pe mine.

Când am vrut să-i liniștesc, m-am trezit că eram și eu în carte. Am propus să facem o ședință.

Au participat toate cazurile. Era o liniște deplină, iar eu nu știam de ce, dar nu a durat mult deoarece cazul acuzativ a spus:

— Nu-i așa că eu voi fi încoronat ca rege al Imperiului Substantivului? Am cele mai multe funcții sintactice.

— Ba eu voi fi! Sunt cel mai ușor de învățat, a spus cazul vocativ fără a fi mai prejos. Copiii mă plac mai mult pe mine.

— Eu sunt cel mai important! Eu am subiectul, deci toți depind de mine, le-a răspuns cazul nominativ.

— Și eu sunt de ajutor, a spus sfios cazul genitiv.

— Eu nici nu mă mai cert. Toată lumea știe cât de ușor mă poate găsi, a spus cazul dativ neascultându-i pe ceilalți.

— STOP! Vă rog să vă calmați! De ce îmi spuneți mie toate astea?

— Cum puteți întreba așa ceva? Dumneavoastră sunteți Substantivul. Logic că dumneavoastră ne adresăm.

Eu nu înțelegeam nimic. Eram atât de confuză încât chiar le-am crezut minciuna. Într-o fracțiune de secundă mi-a apărut deasupra capului o coroană pe care scria „Substantiv”.

Am început să râd și nimeni nu-și dădea seama de ce. Au durat câteva momente până când să-mi dau seama că ce vor aceste cazuri este de fapt ceva foarte serios. Nu merita să-i las să aștepte. M-am gândit pentru o clipă, dar ca să mă mai joc puțin cu ei le-am spus:

ANA TIMEA FALTISKA 7A

— Pentru că toți trebuie să aveți ceva ca să deveniți rege, trebuie să-mi spuneți ceva despre cazul vostru. Cel care este cel mai bun va câștiga.

Cazurile au stat puțin să se gândească, iar primul a ieșit în față cazul acuzativ.

— Eu sunt cel mai viteaz dintre toți. Am multe funcții sintactice și răspund la multe întrebări, cum ar fi „Ce fel de?” sau „Unde?”.

— Eu sunt cel mai important. Dețin subiectul, a spus cazul nominativ fără să mai adauge ceva.

— Eu sunt cel mai ușor de învățat. Nu am nici funcție sintactică. Toți copiii mă plac, a spus fără să aștepte cazul vocativ.

— Eu răspund la o singură întrebare. Este foarte simplu să mă aflu, a răspuns cazul dativ. CUI?

— Eu sunt cel mai isteț. Răspund doar la câteva întrebări foarte simple, a spus cu glas tare și cazul genitiv. A CUI? AL CUI? ALE CUI? AI CUI?

M-am gândit puțin. Era foarte greu să alegi unul dintre cele cinci cazuri. Să-l aleg pe cel mai simplu sau pe cel mai greu? Pe cel cu multe întrebări sau doar cu una singură? Pe cel cu cele mai multe funcții sintactice sau pe cel fără? Era o alegere grea, dar într-un final am decis.

— Adunați-vă lângă mine. O să anunț câștigătorul tronului.

— Sper să fiu eu, a șoptit unul dintre cazuri.

— Cel mai important caz este...

Când am vrut să spun câștigătorul am observat că mă aflam înapoi la mine la birou, dar zumzăitul dispăruse, la fel și coroana, iar foile mele erau din nou pline cu notițele și cu desenele despre cazurile substantivului. Tot ce s-a întâmplat în Imperiul Substantivului fusese doar un vis. Adormisem în timp ce-mi făceam temele la română.

PREZENTARE DE CARTE

„BĂTRÂNUL DIN LUNĂ”

recenzie de Mihai Ivan (8 B)

Date editoriale: „Bătrânul din Lună” de Grace Lin, Editura Arthur, București, 2017

Grace Lin este o cunoscută autoare de cărți pentru copii. Originea asiatică și copilăria petrecută în New York au influențat puternic creația ei, tema principală a romanelor sale fiind cultura asiatico-americană. Încă de la publicarea primei cărți, în 1999, micii cititori au fost captivați de imaginația scriitoarei, iar recenziile editurilor și ale criticilor au apreciat talentul ei de a spune povești pline de culoare, mister și magie.

Cartea pe care v-o prezint este „Bătrânul din Lună”, o poveste cu povești. Să vă explic... pe lângă acțiunea principală întâlnim povești inspirate din cultura populară chineză, relatate de tatăl protagonistei, dar și povești cu tâlc, care ne dau adevărate lecții de viață.

Protagonista este Minli, o fetiță plină de energie, care provine dintr-o familie săracă și se hotărăște să își ajute familia. Dornică să schimbe ceva, pleacă de acasă ca să îl găsească pe Bătrânul din Luna, cel care, după spusele unui peștișor auriu, este singurul care îi poate spune cum să schimbe soarta familiei și a ei. Asemenea lui Dorothy din „Vrăjitorul din Oz”, pornește spre locul unde trăiește acest Bătrân, iar pe drum se întâlnește cu tot felul de oameni, aude tot felul de povești și se împrietenește cu un personaj ciudat, un dragon care nu poate zbura. Împreună au parte de multe aventuri, iar prietenia lor devine din ce în ce mai puternică.

În carte găsim pasaje de descriere fantastice care vă vor încânta și vor deschide o lume magică: „Ca niște fulgi de nea rozalii, petalele încep să cadă din pom, prefăcându-se într-un covor care acoperea nisipul. Frunzele erau de un verde intens acoperind crengile, iar apoi se iviră muguri de paloarea lunii, sclipind ca perlele într-o scoică. Ca niște baloane mici umflate cu aer, se prefăcură în fructe rotunde, cu obraji rozali și roșietici”.

Pe mine m-au impresionat curajul, devotamentul și înțelepciunea lui Minli care, văzând problemele părinților, decide să îi ajute fără a se gândi la pericole sau alte dificultăți și cred că este un exemplu de urmat. În plus, ea nu și-a pierdut niciun moment speranța, ceea ce este de apreciat.

Cred că cel mai frumos și emoționant mesaj pe care îl transmite cartea este acela că prietenia și curajul ne pot ajuta în mod neașteptat să depășim momentele grele din viața noastră.

Vă invit să descoperiți finalul surprinzător al cărții și vă asigur că veți fi impresionați și veți dori să citiți și alte cărți ale autoarei Grace Lin.

MARIA CLARA WANGER-MIHALCEA 7A

VIZITĂ...

rescriere de Vlad Mazilescu (5 A)

M-am dus de Sfântul Andrei să fac o vizită doamnei Ionescu Patricia, o veche colegă de liceu, pentru a o felicita, deoarece era onomastica unicului său fiu, Andrei Ionescu, un băiețel de vreo 7 anișori.

Nu am vrut să merg cu mâna goală, deci m-am decis să îi iau lui Andrei o pușcă Nerf. Cadoul meu l-a bucurat foarte tare pe băiețel, pe care l-am găsit îmbrăcat cu merch-ul lui Shelly.

În timp ce vorbeam despre ultimele știri, i-am atras atenția doamnei Ionescu că nu am mai văzut-o nici în parc, nici în Carrefour, la care ea îmi răspunde:

– Ei, anii trecuți mai era cum era, dar acum, de când ne pun botnițe și ne urmăresc ca pe hoți, gata să ne amendeze când avem botnița sub bărbie, unde să mai ies, domnule? Nu vedeți că e o conspirație mondială? Ne-a pus gând rău Bill Gates, vrea să ne microcipeze.

Pe când doamna Ionescu îmi expune părerea ei „verificate” despre pandemie și conspirațiile mondiale, se aude disperată vocea bunicii din bucătărie:

– Uite, Patricia, Andrei nu vrea să intre la orele online!

– Andrei! strigă doamna Ionescu. Andrei! Ce se întâmplă?

Apoi către mine, încet:

– Probabil nu-i merge netul...

Dar vocea din bucătărie adaugă:

– Patricia, uite, Andrei se uită pe youtube! Andrei, a început ora!

– Andrei! strigă iar doamna Ionescu. Andrei, intră la oră!

– Vai, Patricia, a spart tableta!

– Andrei, strigă mama și se repede spre bucătărie.

Dar Andrei apare chiar atunci în ușă, plângând, cu tableta spartă în mână. Mama îl ia în brațe și îl sărută...

– Nu mai plânge, că îți ia mama PS5!

Andrei își șterge lacrimile și se repede la pușca Nerf adusă de mine. În clipa aceea, bunica intră cu o tavă cu chipsuri și o farfurie cu cookies. Băiatul țintește cu arma direct spre tava bunicii. Doamna Ionescu sare speriată în fața armei și ventuza i se lipește de frunte. Eu mă reped să o ajut pe doamna Ionescu să își desprindă ventuza de pe frunte și mă trezesc cu o ventuză pe șezut. Așa că o las pe doamna Ionescu să își desprindă singură ventuza și eu încep să mă preocup de cea de pe pantalonii mei.

– Ai văzut ce ai făcut? L-ai supărat pe domnul! Alt'dată nu o să-ți mai aducă nicio jucărie!

O asigur pe doamna Ionescu că nu sunt supărat, îi mulțumesc bunicii pentru tratație, îi urez lui Andrei numai note de 10, îmi iau la revedere, îmi pun masca și plec.

În drum spre casă, mi s-a părut că lumea se uită ciudat la mine, unele persoane chiar râzând. Când m-am privit în oglinda din hol, am înțeles de ce: Andrei îmi desenase pe mască gura unui zombie flămând...

SOFIA MARIA MATEI 5B

DORINȚA LUI ALEX

de Ștefan Munteanu (5A)

Alex era un băiat deștept, dar i se părea că temele date de profesori erau prea multe. El își dorea să nu mai existe teme. S-a gândit să caute pe internet un ritual care să-i îndeplinească dorința cea mai mare – să dispară temele – și a găsit. Ritualul era: să scrii dorința pe un bilețel, să-l pui într-o cutiuță și la miezul nopții să așezi cutia pe balcon. I s-a părut ușor de rezolvat dorința sa, care-l presa foarte mult.

Așa că scrie bilețul cu nerăbdare, apoi urmează întocmai indicațiile de pe internet. Trebuia să fie atent ca fix la ora 12 noaptea să pună bilețul în cutie și cutia în balcon. Cuprins de emoții, el se culcă așteptând nerăbdător dimineața. Apoi se scoală voios și se îndreptă spre școală. Orele au trecut una după alta, iar în sufletul său bucuria era din ce în ce mai mare, deoarece profesorii nu le dădeau teme. Era foarte fericit, dar când a ajuns acasă mama sa îi arătă mesajul primit de la doamna dirigintă în care le reamintea copiilor că în ziua următoare începea săptămâna „Școala Altfel”.

Abia atunci înțelese Alex de ce nu primea teme și că astfel de ritualuri sunt doar ficțiuni. Ba mai mult, el a fost pedepsit de mama sa pentru că a cheltuit o sumă mare de bani ca să cumpere de pe internet acel ritual.

DORINȚA LUI HENRI COANDĂ

de Andrei Raiciu (6B)

Să fim realiști. Probabil că toată lumea care citește acest text a auzit măcar o dată de faimosul Henri Coandă. Și acest lucru nu este fără motiv. Pentru că acum 135 de ani, la București, s-a născut un băiat care, deși arăta ca orice alt bebeluș, în interior se ascundea una dintre cele mai strălucite minți ingineresti române. Dar acum să derulăm înainte 24 de ani.

Henri abia absolvise Institutul Superior de Aeronautică și Spațiu în Toulouse, Franța. Cu dorința de noutate și inovație crescând în el și pasionat de zborul propulsat, de zbor în general, acesta și-a setat scopul de a crea următoarea generație de avioane, folosind o metodă de propulsie experimentală la acea vreme, mai exact motorul cu reacție.

Cu multă sârguință, dorința lui parcă alimentându-l, și cu ajutorul pilotului Andrei Popovici, acesta a reușit să creeze primul avion cu reacție din lume. Dar uneori destinul dorește să ne pună bețe-n roate. Pe data de 16 decembrie 1910, pe platoul de la Issy-les-Moulineaux, în timpul decolării, pilotul a pierdut controlul aeronavei care s-a lovit de zidul din jurul platoului, luând foc, dar pilotul a scăpat ca printr-o minune.

După aceea, Henri a continuat să facă descoperiri incredibile în lumea aviației până când a murit la 86 de ani, în 1972. Chiar dacă nu mai este printre noi, întotdeauna îl vom aminti și-l vom onora pentru descoperirile care fac lumea de astăzi să fie cum o știm noi. Și toate acestea le-o datorăm dorințelor persoanelor care au schimbat lumea, dându-le puterea de a persevera și motivându-i când cred că totul este pierdut.

ANNE MARIE PASCU IOA

NIKOLA TESLA (1856-1943)

de Vlad Sava (5A)

De origine sârbă, Nikola Tesla este un geniu fără Premiul Nobel, dar cu o viziune ce depășește imaginația unora chiar și în ziua de azi.

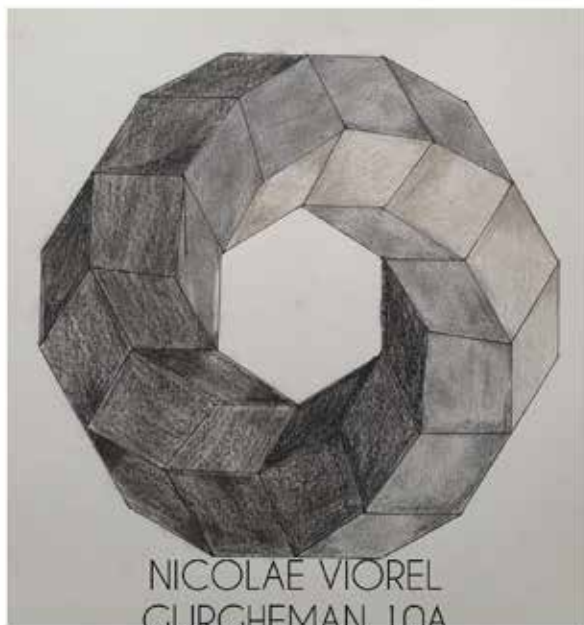
Acesta spunea: „Ceea ce mi-a stat cu adevărat în cale au fost legile naturii: lumea nu era încă pregătită. Proiectul meu era mult prea avansat pentru epoca aceea.”

Era de o inteligență ieșită din comun, cunoștea opt limbi străine. Tesla a descoperit curentul alternativ. El este considerat un pionier în domeniile roboticii, al științei calculatoarelor, al fizicii nucleare, al motoarelor electrice.

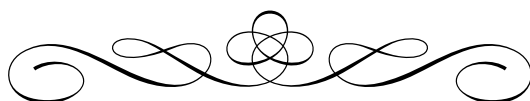
Cea mai „nebunească” idee pe care o avea era să creeze o sursă inepuizabilă de energie, nepoluantă și gratuită, prin legătura electromagnetică dintre Pământ și cosmos.

În memoria sa, la Belgrad, capitala Serbiei, a fost deschis Muzeul Nikola Tesla (aflat în patrimoniul UNESCO), unde se află și urna cu cenușa lui.

Dacă vreți să aflați mai multe despre acest visător îndrăzneț, vă recomand să citiți cartea semnată de Luca Novelli, „Tesla și mașina cu energie cosmică”.

NICOLAE VIOREL
GURGHEMAN IOA

EXPO

MARIA ILINCA GOICEA
9C

ALEXANDRA MARIA MAITEI 9C

CESAR
GHEORGHE 9C

MONICA MARIA ILIE 6B

SOFIA MARIA MAITEI 5B

MARIA IULIA POP-COMAN
10B

IOANA MARIA ALEXANDRA
BRATU 5B

STEFAN GHEORGHE
BOERIU 6B

MARIA PATRICIA STANCIU 6B

ANDRADA ELISA STRAVOSITU 11A

IOANA MARIA ALEXANDRA
BRATU 5B

LORENA ELENA IVAN 7C

AMALIA NICULESCU 5C

KARINA ANDREEA RADUTA
7A

EXPO

ELIZA IOANA PORFIR 5B

SONIA CATALINA HAIU 7A

MIHAI ROBERT COSTEA
7C

FREIA MARIA MORARU 5C

ROSA-MARIA PALENZUELA-SARRICUTU 7C

SHARISSA MARIA IONESCU
5C

CRISTINA ANDREEA
ROTARU 11B

EMA TEODORA
STANESCU 12A

FREIA MARIA MORARU 5C

TEODORA MARIA MANLA
10A

MIHNEA TUDOR 12A

ALEXANDRA SILVIANA
DEDU 10A

REVISTA SCOLARĂ
"DON QUIJOTE"
NR 1/2021
ISSN 2601-3231
ISSN-L 2601-3231